

แนวทางการสร้างผู้ประกอบการสำหรับกลุ่มผู้พิการ
ในโครงการนำร่อง กรณีศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

The Guidelines on Creating Entrepreneurs for Group of Disabled Persons
in a Pilot Project, Case study: Phra Nakhon Si Ayutthaya Province.

ศิริรัตน์ สัยวุฒิ¹

คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

Sirirat Saiyawut¹

Faculty of Business Administration and Information Technology, Rajamangala University of
Technology Suvarnabhumi

(Received: May 8, 2020; Revised: August 23, 2020; Accepted: October 15, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแนวทางการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มผู้พิการ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) สัมภาษณ์ตัวแทนผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แบบสนทนากลุ่ม (Focus Group) จำนวน 28 คน สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ และสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling) โดยใช้แบบทดสอบความเป็นผู้ประกอบการ (Test) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล แปลค่าผลคะแนนตามวิธี PECs ตรวจสอบความแม่นยำตรงของข้อมูลด้วยวิธีการสามเส้าของแหล่งข้อมูล (Data Triangulation) ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการมีสมรรถนะที่จะสามารถเป็นผู้ประกอบการได้แบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ สมรรถนะแห่งความสำเร็จ สมรรถนะการวางแผน สมรรถนะแห่งอำนาจ โดยได้เสนอ 2 แนวทางในการสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับกลุ่มผู้พิการ ได้แก่ แนวทางในการสร้างศักยภาพของผู้ประกอบการ และแนวทางในการจัดตั้งธุรกิจ

คำสำคัญ: 1) การสร้างผู้ประกอบการ 2) ผู้พิการ 3) จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

Abstract

The objectives of this study were to establish guidelines for creating entrepreneurs from groups of disabled persons in Phra Nakhon Si Ayutthaya province. The qualitative research was applied by a focus group interview from 28 disabled persons in Phra Nakhon Si Ayutthaya province for data collection. These samples were selected by stratified random sampling, followed by snowball sampling. The entrepreneur test form besides form then uses as research instruments. Then data interpretation using PECs method. The data triangulation technique was employed to check the validation of data. The results of this study indicated that the disabled persons had three core entrepreneurship competencies, including success, planning, and power competencies, respectively. Finally, two entrepreneurship guidelines for the disabled person were suggested, including the creation of entrepreneurial potential and establishing a business.

Keywords: 1) Entrepreneur Creation 2) Disabled Persons 3) Phra Nakhon Si Ayutthaya Province

¹ อาจารย์ สาขาวิชาการจัดการ (Lecturer, Management Major)

Email: saiyawut@rmutsb.ac.th, saiyawut@yahoo.co.th

งบประมาณเงินกองทุนส่งเสริมงานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา

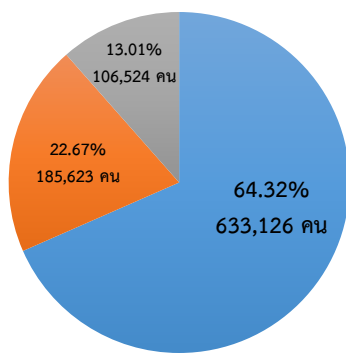
บทนำ (Introduction)

คนพิการเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้พิการ โดย 1 นโยบายเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการ คือ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ จากรายงานตามสถิติของกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ได้รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศ

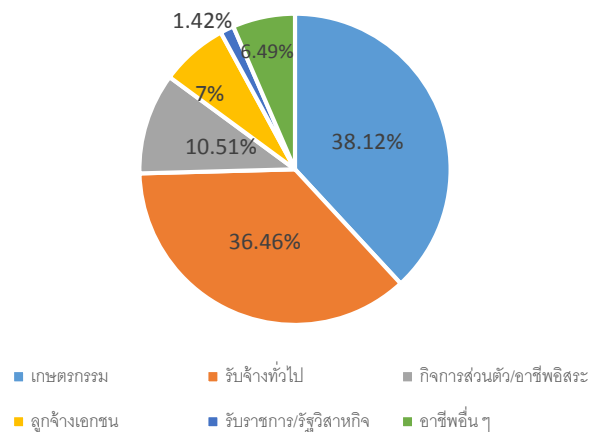
ไทย ข้อมูล ณ วันที่ 31 มีนาคม 2560 พบว่ามีจำนวนผู้พิการจำนวนถึง 1,756,849 คน ซึ่งผู้พิการที่อยู่ในวัยทำงาน อายุ 15-60 ปี จำนวน 818,749 คน เป็นผู้พิการที่ประกอบอาชีพเพียง จำนวน 185,623 คน (ร้อยละ 22.67) แสดงได้ดังรูปภาพ 1 แสดงแผนภูมิจำนวน และอาชีพของผู้พิการในวัยทำงานได้ดังนี้

คนพิการที่อยู่ในวัยทำงาน (อายุ 15-60 ปี)

จำนวน 818,749 คน

อาชีพของผู้พิการในวัยทำงาน

ภาพ 1 ที่มา: กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ข้อมูล ณ วันที่ 31 มีนาคม 2560)

ทั้งนี้ จากสถิติที่รวบรวมได้ก็ตรงกับประเด็นที่น่าสนใจ คือ ผู้พิการนับเป็นผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคม และต้องประสบกับความยากลำบากในการดำรงชีวิต ทั้งตนเองและครอบครัวและปัญหาที่ทำให้ผู้พิการมีอาชีพ มีรายได้พอเลี้ยงดูตนเอง และทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม จะทำให้ผู้พิการลบล้างทัศนคติแง่ ๆ เกี่ยวกับตัวเอง ที่คิดว่าตนเองเป็นภาระของครอบครัวและสังคม พึ่งพาตัวเองไม่ได้ และน่าอับอายโดยทั่วไปแล้วทัศนคติของสังคมและคนทั่วไปที่มีต่อผู้พิการ ยังคงเป็นรูปแบบสังคมสงเคราะห์ ที่คนพิการต้องได้รับการช่วยเหลือดูแลจากสังคม ไม่ใช่สังคมที่อยู่ร่วมกัน (Inclusive Society) ทั้ง ๆ ที่คนพิการจำนวนมากสามารถดูแลตัวเองได้ ช่วยเหลือสังคมได้ และเป็นผู้ให้ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้รับเสมอไป และจากการรวบรวมงานวิจัยด้านการส่งเสริมอาชีพ การฟื้นฟู และการปรับตัวของคนพิการ และจากภาพสะท้อนจากการติดตามและประเมินแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคน

พิการแห่งชาติ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2555-2559 พบข้อเสนอแนะที่เห็นควรให้ดำเนินการเป็นอย่างแรก คือ ความช่วยเหลือผู้พิการด้านอาชีพ/การมีงานทำ การสำรวจความต้องการของคนพิการและนำคนพิการออกมาฝึกอาชีพและทำงานในสถานประกอบการที่ต้องการคนพิการ การนำข้อเสนอแนะที่เป็นแผนปฏิบัติการนำไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม และหาแนวทางการส่งเสริมอาชีพหรือการมีรายได้ของผู้พิการ เป็นต้น

ด้วยเหตุผลที่คนพิการที่อยู่ในวัยทำงาน (อายุ 15-60 ปี) จำนวน 818,749 คน เป็นผู้พิการที่ประกอบอาชีพเพียง จำนวน 185,623 คน (ร้อยละ 22.67) แต่ยังคงมีผู้พิการในวัยทำงานที่สามารถประกอบอาชีพได้ ที่ยังคงไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 526,602 คน (ร้อยละ 64.32) ซึ่งเป็นตัวเลขค่อนข้างสูงมาก (Department of Empowerment of Persons with Disabilities, 2017). โดยจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีจำนวนผู้พิการจำนวนรวมทั้งสิ้น 16,391 คน จากรายงานแผนพัฒนาจังหวัด พระนครศรีอยุธยา พ.ศ. 2561-2565 พบว่าสัดส่วน ผู้พิการของจังหวัดพระนครศรีอยุธยานั้น ผู้พิการได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน ชุมชน หรือภาครัฐ เท่ากับ ร้อยละ 100 เป็นอันดับที่ 1 ของประเทศ และมีสัดส่วนการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุน ยุติธรรม มีจำนวนเท่ากับ 97 ล้านบาท เป็นลำดับที่ 24 ของประเทศ นั้นหมายความว่าผู้พิการในจังหวัด พระนครศรีอยุธยาจะต้องพึ่งพาผู้อื่น (Ayutthaya Provincial Development and Human Security Office, 2016, Annual Plan of Phra Nakhon Si Ayutthaya Province B.E. 2561-2565, 2018, p. 70) ดังนั้นเพื่อเป็นการลดปัญหาการว่างงาน การไม่มี อาชีพของผู้พิการ ผู้วิจัยจึงเห็นควรให้มีการทำวิจัย แนวทางการสร้างผู้ประกอบการของกลุ่มผู้พิการใน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากตัวแทนกลุ่มผู้พิการ 7 ประเภท 16 อำเภอของจังหวัด โดยเริ่มเป็นจังหวัด นำร่อง ในการช่วยเหลือผู้พิการสร้างให้เป็น ผู้ประกอบการ และมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตให้คนพิการ สามารถพึ่งตัวเองได้ เพื่อสนับสนุนและบรรลุนโยบาย ของรัฐบาล “ลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และการ สร้างโอกาสโดย เฉพาะให้กับผู้ด้อยโอกาส คนพิการ ให้มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตด้วยคุณค่า และ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน” อีกทั้งเป็น ประโยชน์ต่อหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สถาบันการศึกษาในการสร้างหลักสูตรการเป็น ผู้ประกอบการสำหรับผู้พิการต่อไปในอนาคต ทั้งนี้ เพราะธุรกิจเป็นหัวใจสำคัญของสังคม สังคมจะ เจริญก้าวหน้า ความเป็นอยู่ที่ดี เป็นที่ยอมรับอย่าง เป็นสากลจำเป็นต้องอาศัยความเจริญของธุรกิจ โดย ความสำคัญของธุรกิจมีหลายประการ ได้แก่ ทำให้ เศรษฐกิจของประเทศก้าวหน้าเนื่องจากการลงทุน ประกอบธุรกิจ มีการกระจายรายได้ ประชาชนมีความ เป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น และช่วย ลดปัญหาทางสังคมที่สำคัญ คือ ปัญหาการว่างงาน ดังนั้น อาชีพของผู้พิการจะสามารถเปลี่ยน แนวความคิด และเติมเต็มชีวิตคนพิการได้ ความสำคัญของการสร้างอาชีพของคนพิการ จึงไม่ได้

เป็นเพียงเรื่อง ปากท้อง แต่อาชีพยังสะท้อนถึงคุณค่า และศักดิ์ศรีของผู้พิการอีกด้วย (Saranyoo Promjaisa, 2014, p. 3, Foundatio for Children with Disabilities, 2018, p. 1) จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องดำเนินการหาแนว ทางการสร้างผู้ประกอบการของกลุ่มผู้พิการในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของ ผู้พิการ และสร้างความเข้มแข็งให้กับประเทศชาติ ต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review)

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้มาจาก แหล่งข้อมูลการสืบค้นจาก หนังสือ วารสารวิชาการ ข้อมูลตามเว็บไซต์ รายงานการวิจัย เป็นต้น เพื่อใช้ เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1.แนวคิดด้านสภาพปัญหาของผู้พิการ มีหน่วยงานได้ให้ความหมายคำว่า ผู้พิการ องค์การ International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF) ได้ให้ความหมายของความพิการ คือ สิ่งที่ส่งผลให้บุคคลมีความบกพร่อง (Impairments) ข้อยกจำกัดในการทำกิจกรรม (Activity limitations) และข้อยกจำกัดในการมีส่วนร่วม (Participation restrictions) ได้แก่ ความบกพร่อง ข้อยกจำกัดในการทำ กิจกรรม ข้อยกจำกัดในการมีส่วนร่วม ซึ่งผู้วิจัยได้ รวบรวมและค้นคว้ามาจากหลายหน่วยงาน (The Rehabilitation of Disabled Persons Act, B.E. 2534, 1991, Royal Institute Dictionary, 1999, P. 786, Empowerment of Persons with Disabilities Act, B.E. 2550, 2007, pp. 1-18, Thai Government Gazette Act, B.E. 2550, 2007, p.2) สรุปแล้ว คน พิการหมายถึงคนที่มีความผิดปกติ หรือบกพร่องทาง ร่างกายทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ คนที่มีข้อยกจำกัด อันเนื่องมาจากความบกพร่องในส่วนต่าง ๆ ส่วนใดส่วน หนึ่งของร่างกาย ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งก็รวมถึงการเข้าทำงานกับสถานประกอบการด้วย จากการให้ความหมายของความพิการข้างต้น สอดคล้องกับการแบ่งประเภทผู้พิการได้เป็น 7 ประเภท ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ประกอบ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่สอง) พ.ศ.2556 กำหนดลักษณะ ดังนี้ กำหนดลักษณะ ดังนี้ 1) ความพิการทางการมองเห็น 2) ความพิการทางการได้ยินและสื่อความหมาย 3) ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย 4) ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม 5) ความพิการทางสติปัญญา 6) ความพิการทางการเรียนรู้ และ 7) ความพิการทางออทิสติก นอกจากนี้ ผู้พิการยังหมายถึง ความเสียเปรียบ ความพิการ และความบกพร่อง อันส่งผลทำให้ไม่สามารถดูแลตนเองได้ทั้งหมดหรือบางส่วน เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ และการพิการทางออทิสติก หรือความบกพร่องอื่นใดที่มีมาแต่กำเนิด หรือไม่ก็ตาม เป็นผลให้ไม่สามารถแสดงบทบาท หรือกระทำการให้เหมาะสมสอดคล้องตามวัย สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม โดยคนพิการถือว่าเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าสมควรที่จะได้รับสิทธิและโอกาสในการพัฒนาให้มีศักยภาพอย่างเต็มที่ทั้งด้านเศรษฐกิจ และสังคม หรือความก้าวหน้าทางอาชีพได้อย่างเหมาะสม (Hammerman and Maikowski, 1981, p. 9, Department of Public Welfare, 1997, p. 7, International Labour Organization, 2003, p. 9) สรุปได้ว่า ความพิการ หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ทำให้มีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเพื่อให้สามารถประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้ โดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญองค์การอนามัยโลก (World Health Organization Expert Committee, 2013, p. 17) ได้จำแนกสาเหตุ

ของความพิการทางการแพทย์ไว้ ดังนี้ พิการแต่กำเนิด โรคติดต่อ โรคที่ไม่ติดต่อ โรคจิต โรคพิษสุราเรื้อรัง และการติดยาเสพติดต่าง ๆ ภัยอันตรายและการบาดเจ็บ ภาวะทุพโภชนาการ และสาเหตุอื่น ๆ เช่น ภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อม ได้ยินเสียงอีกทีก็เป็นประจำการรักษาพยาบาลไม่ถูกวิธี การฆ่าตัวตายแต่ไม่ตาย เป็นต้น ซึ่งสาเหตุเหล่านี้จึงเป็นปัญหาและอุปสรรคของผู้พิการ กระทบต่อคุณภาพชีวิต และปัญหาของความต้องการของผู้พิการส่วนใหญ่มาจากการไม่ได้ทำงาน ไม่มีรายได้ เพราะแหล่งรายได้จะต้องเกิดจากการประกอบอาชีพ ในปัจจุบันรายได้ที่มีไม่เพียงพอ ต้องการให้หน่วยงานสนับสนุนและแก้ไขปัญหา ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เรื่องสุขภาพ ได้มีการค้นพบว่าผู้พิการที่ไม่ถึงงานทำหรือไม่สามารถทำงานในสถานประกอบการได้อันมีเหตุมาจากการเดินทางที่ไม่สะดวก งานไม่เหมาะสมกับความพิการที่มีและไม่สามารถปรับตัวเข้ากับที่ทำงานได้ อีกทั้งมีงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึง สภาพความเป็นอยู่ และคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ไม่ถึงงานทำ มีรายได้ที่เพียง 1-5,000 บาท ไม่มีเงินออม มีภาระหนี้สิน คุณภาพชีวิตต่ำ สุขภาพแย่ลง มีสภาวะจิตใจ อารมณ์ และการสื่อสารมีปัญหาตามมาเป็นลำดับ งานวิจัยยังชี้ให้เห็นอีกว่า ผู้พิการต้องการได้รับการช่วยเหลือสนับสนุน ด้านการเงิน/ภาระค่าใช้จ่าย ที่อยู่อาศัย การใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับทางด้านอาชีพนั้น ต้องการให้สนับสนุนด้านการเรียนรู้ ด้านวิชาการ ด้านสังคม หากผู้พิการได้รับการแก้ไขจะสามารถเติบโตได้ ด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพที่ผู้พิการยังขาดความรู้และความเข้าใจในตนเอง ขาดการยอมรับในตัวตนของผู้พิการ (Leaungsomnapa, Promproh and Khanwiset, 2011, pp. 98- 109, Hongngam, 2015, PP. 193-201, Boonyarattanasoontorn, 2015, pp. 33-58, Hoffman, et al., 1987, pp. 43-52) ด้วยเหตุผลและสภาพปัญหาดังกล่าวของผู้พิการจึงนำมาถึงการศึกษาค้นคว้าและความต้องการอย่างแท้จริง

ภาพ 2 ทีมา: โครงการฝึกอบรม-ฝึกงานคนพิการ ตามมาตรา 35 บริษัท พีดับบลิวดี เอทโซอส เมเนจเมนท์ จำกัด (ข้อมูล 15-17 สิงหาคม 2560)

2. แนวคิดด้านความต้องการประกอบอาชีพของผู้พิการ การให้ความสำคัญกับการทำงานนั้น เนื่องจากความกดดันทางเศรษฐกิจ และจิตวิทยาสังคม กล่าวคือ ผู้พิการและครอบครัวมีความจำเป็นต้องมีรายได้จากการทำงาน เพื่อดำรงชีวิต และมีส่วนร่วมในสังคมไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป ผู้พิการยังคงต้องการประกอบอาชีพ (Buasamlee and Mongkolsawadi, 2015, pp. 188-191) มีผู้พิการเข้าร่วมโครงการเพิ่มโอกาสด้านการมีอาชีพ และรายได้ของคนพิการและการขยายเครือข่ายการประกอบการด้านสังคมของคนพิการ จากการตระหนักถึงการมีงานทำและมีรายได้ที่เพียงพอของคนพิการของ Prapavadee (2015, pp. 6-7.) กล่าวว่า “1) คนพิการสามารถทำธุรกิจได้และทำได้ดี หากได้รับโอกาส 2) ธุรกิจไม่ใช่เรื่องเลวร้าย” งานวิจัย (Janejitvanich, 2019, p 112) พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบอาชีพของคนพิการ ปัจจัยภายนอก 5 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว 2) หน่วยงานของรัฐ 3) เทคโนโลยี 4) เพื่อนและเครือข่ายในอาชีพ 5) ตัวแบบ สำหรับงานวิจัยของต่างประเทศ (Krupa, 1998, pp. 3-10) พบว่าการทำธุรกิจในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อขายให้กับชุมชน และผู้บริโภคของผู้พิการเป็นความสำเร็จที่เป็นไปได้และทำให้เศรษฐกิจช่วยเพิ่มความเป็นอยู่ที่ดีของสมาชิกแต่ละคน และเสริมสร้างชุมชนด้วย ควรมีการฟื้นฟูทางด้านอาชีพให้กับผู้พิการ และ (Ricardo, 2009, pp. 217-229)

พบว่าผู้พิการมีแนวโน้มที่จะเป็นลูกจ้างของตนเองมากกว่า ซึ่งสามารถยืดหยุ่นและปรับตัวได้ดีกว่า โดยต้องการประกอบอาชีพอิสระ โดยผู้พิการเห็นว่าผู้กำหนดนโยบายจะต้องสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการเพื่อเพิ่มระดับความเป็นอยู่ของคนพิการในยุโรป จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศข้างต้น อีกทั้งมีบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ จึงขอรวบรวมความคิดเห็นและความต้องการทำงานของผู้พิการไว้ดังนี้ คนพิการต้องการทำงานเพื่อแสดงความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง ทั้งด้านเศรษฐกิจและความรับผิดชอบทางสังคม ต้องการงานที่สนใจหรือชอบตามความสามารถที่มีอยู่ ต้องการงานที่ทำให้เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เพราะจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นมากขึ้น ทำให้รู้สึกว่ามีส่วนช่วยสร้างความเจริญให้ชุมชนและสังคม เกิดความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เพื่อพิสูจน์ว่าตนไม่ได้มีความด้อยไปกว่าคนปกติ ฉะนั้นความต้องการในการได้ทำงานของผู้พิการ นับเป็นความต้องการสูงสุดของคนพิการ เพราะนั่นหมายถึงคนพิการได้รับการยอมรับจากสังคม ในฐานะบุคคลที่มีความสามารถเช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป สรุปได้ 3 เหตุผลที่ทำให้ผู้พิการต้องการทำงานได้แก่ การหารายได้เลี้ยงชีพ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และความนับถือตนเอง (Kiatsiriroat, 2012, p. 1) ทั้งนี้ มูลนิธิพระมหาไถ่เพื่อการพัฒนาคนพิการ เป็นหน่วยงานส่งเสริมการจ้างงานและการมีอาชีพของผู้พิการ กระตุ้นให้คนพิการเกิดความสนใจและตื่นตัวในการทำงาน เป็นการ

สนับสนุนอาชีพให้กับคนพิการ และผู้ดูแลคนพิการที่มีความสนใจและทำอาชีพอิสระอยู่แล้วให้สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่อง การสนับสนุน เน้นเงินทุนในการประกอบอาชีพ ในหลายลักษณะอาชีพ ได้แก่ 1) งานด้านการเกษตร เช่น เลี้ยงสัตว์ ปลูกผัก ปลูกชา เพาะเห็ด เป็นต้น 2) งานด้านการค้าและการบริการ เช่น เปิดร้านขายของชำ ร้านตัดผม เป็นต้น 3) งานด้านการผลิต อาทิ การผลิตแปลเคลื่อนย้าย ผู้ป่วย เครื่องยกผู้ป่วย ศูนย์บริการผลิตและซ่อมกายอุปกรณ์ ผลิตเฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ เป็นต้น มีรูปแบบการดำเนินงานของผู้พิการหรือผู้ดูแล รวมตัวเป็นกลุ่มและแบบเดี่ยวได้ (The Redemptorist Foundation for People with Disabilities, 2014, pp. 156-163) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ น.อ.ภราดร คุ้มทรัพย์ ผู้พิการที่ริเริ่มโครงการทำเกษตรที่เหมาะสมและมีคุณค่าต่อผู้พิการ จังหวัดนครราชสีมา เล่าว่า เขาได้รับทุนสนับสนุนตามมาตรา 35 จากธนาคารกสิกรไทย และบริษัทนครหลวงค้าข้าว ตอนนี้มีผู้พิการเข้าร่วมกลุ่มเพาะเห็ด ปลูกเมล่อนในโรงเรือน เลี้ยงปลาตุกในบ่อซีเมนต์จำนวน 6 คน ซึ่งในระยะ 2-3 เดือน ผลผลิตเมล่อนจะเก็บขายได้ (khumthrap, 2016) จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงนำมาซึ่งแนวคิดด้านความต้องการประกอบอาชีพของผู้พิการเพื่อสร้างมาตรฐานการครองชีพของผู้พิการให้ดีขึ้น และช่วยลดปัญหาการว่างงานที่เป็นปัญหาทางสังคมที่สำคัญต่อไป

3. แนวทางการสร้างผู้ประกอบการ การดำเนินธุรกิจ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมีบทบาทในการดำเนินกิจการ ก็คือ ผู้ประกอบการ มีความสำคัญที่จะทำให้องค์กรสามารถแข่งขันในระบบธุรกิจทั้งภายใน และระหว่างประเทศ แนวคิดของความเป็นผู้ประกอบการ และทฤษฎีของ 4 สาขาวิชา ได้แก่ เศรษฐศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์และสังคมวิทยา จิตวิทยา และการจัดการ กล่าวคือ นักเศรษฐศาสตร์ศึกษาและพัฒนาแนวคิดของความเป็นผู้ประกอบการ ในแง่บทบาทของการพัฒนาเศรษฐกิจ ความเป็นผู้ประกอบการจะเชื่อมโยงกับการก่อตั้งกิจการธุรกิจ และการสร้างสรรค์กิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาในระบบเศรษฐกิจในพื้นที่ นักพฤติกรรมศาสตร์สนใจศึกษาคุณลักษณะและความ

เป็นผู้นำที่มีบารมีของผู้ประกอบการที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง และนักจิตวิทยาศึกษาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการที่เป็นคนที่ชอบเสี่ยง และมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ความสามารถในการควบคุมและควบคุมมืออิสระในการตัดสินใจ นักวิชาการด้านการจัดการช่วยทำให้กระบวนการพัฒนาธุรกิจใหม่ให้มีกิจกรรมหรือขั้นตอนในการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ (Timmons, 2003, p. 5, Hisrich, et al., 2010, p.8, Bygrave and Zacharakis, 2011, p. 7) ความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship) ในหลายนิยามจะกล่าวถึงความหมายที่คล้ายคลึงกันว่า ตามพจนานุกรมภาษาอังกฤษของอ็อกฟอร์ด (Oxford Dictionary, 1998, p.112) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur) สรุปไว้ว่าเป็นผู้ซึ่งพยายามสร้างกำไรจากการเสี่ยงและแนวความคิดริเริ่มด้วยตนเอง รวมทั้งพจนานุกรมภาษาอังกฤษของเว็บสเตอร์ (Webster Dictionary, 2000, p. 112) ได้ให้ความหมายในลักษณะเดียวกันว่า ผู้ประกอบการหมายถึง บุคคลที่จัดตั้งองค์กรกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อหวังผลกำไร ซึ่งในความหมายดังกล่าวนี้จะเน้นที่ตัวบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินการเป็นหลัก แต่แตกต่างกันในความหมายประเด็นของบทบาท หน้าที่หรือลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกันอยู่ หรือผู้ที่จัดตั้งองค์กรและพัฒนาบริหารงานรวมทั้งยอมรับความเสี่ยงทางกิจการเพื่อผลกำไร (Kuratko and Hodgetts, 1998, p.30) ซึ่งกล่าวเป็นสังเขปได้ดังนี้คือ ผู้ประกอบการ ตามพจนานุกรม หมายถึง บุคคลที่จัดตั้งองค์กรธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงภัยเพื่อหวังกำไร และผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ผลักดันที่ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ยิ่งกว่าเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์และกระบวนการใด ๆ และเป็นผู้ผลักดันให้เกิดการแทนที่ด้วยนวัตกรรมสารพัดชนิดที่ตลาดโดยรวมมองเห็นว่าให้คุณค่าได้มากกว่า (Schumpeter, 1931, pp. 1-32) นอกจากนี้ยังมีแนวคิด Wingorn and Sasong (2013, p. 201) ได้กล่าวถึง ผู้ประกอบการว่า “เป็นบุคคลที่มีแรงบันดาลใจในการแสวงหาโอกาสและประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินงานทางธุรกิจโดยมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำการก่อตั้งธุรกิจสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่องทำหน้าที่ในการใช้โอกาสที่มีอยู่

ในตลาดและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดหาและนำเอาทรัพยากรมาใช้ประโยชน์” อีกทั้งมีข้อค้นพบจากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ว่าผู้ประกอบการ คือ ผู้ที่แบกรับความเสี่ยงในระหว่างการแสวงหาโอกาสและเกิดความคิดสร้างสรรค์และการสร้างนวัตกรรมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังทำหน้าที่ในการบริหารกิจกรรมของตนเองรวมถึงการบริหารงานประจำ คนพิการที่เป็นผู้ประกอบการที่ดีที่สุดเมื่อ

- 1) มีทางเลือกของอาชีพ
- 2) การเปลี่ยนวัฒนธรรมการรับ
- 3) การทำงานเป็นทีม และความรับผิดชอบ
- 4) มุ่งเน้นความสามารถ และ
- 5) เข้าใจบทบาทขององค์กร

นอกจากนี้ได้สร้างการบูรณาการ การสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับผู้ด้อยโอกาส โดยให้มีการรวมกลุ่มกันในการประกอบธุรกิจ พวกเขาสามารถปฏิบัติได้ตามความต้องการและตามความสามารถของผู้ด้อยโอกาส (Awang, et al., 2016, pp. 114-117, Lorenzo, et al., 2007, p. 429, Clercq and Honig, 2011, p. 353) อย่างไรก็ตามคุณลักษณะของผู้ประกอบการสามารถสรุปได้ ดังนี้

- 1) เป็นผู้เฝ้าหาความสำเร็จ ใฝ่เรียนรู้ สม่ำเสมอ
- 2) เป็นผู้มีความรับผิดชอบ
- 3) เป็นผู้ยอมรับความเสี่ยง
- 4) เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง
- 5) เป็นผู้ตอบสนองรวดเร็ว
- 6) เป็นผู้มีความยืดหยุ่นและอดทน
- 7) เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี
- 8) เป็นผู้มีความรู้ประสบการณ์
- 9) มีนวัตกรรม ความคิด
- 10) มีการบริหารจัดการ
- 11) มีเครือข่าย (Lertpachin, Wingworn and Pormgthep 2011, p. 5; Tanprayoon, 2016, p. 155; Frese, 2000, p. 201; Frederick, Karatko and Hodgetts, 2007, p. 321, Kuemmerle, 2002, pp. 20-21)

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปความหมายของคำว่าผู้ประกอบการในผู้พิการ หมายถึง ผู้ที่คิดริเริ่มดำเนินธุรกิจขึ้นมาเป็นของตนเอง มีการวางแผนการดำเนินงาน และดำเนินธุรกิจทุกด้านด้วยตนเอง ยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เพื่อมุ่งหวังผลกำไรที่เกิดจากผลการดำเนินงานของธุรกิจตนเอง โดยเป็นผู้สร้าง ทั้งสร้างสิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน สร้างระบบในการทำงาน สร้างให้สิ่งที่คืออยู่แล้ว หรือกำลังจะแย่ให้กลายเป็นดีขึ้น

เป็นผู้นำขององค์กรในการนำองค์กรไปสู่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ขึ้น

สำหรับคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ (Brazeal and Hebert, 1999, pp. 29-46) ประกอบไปด้วยคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ เช่น ความต้องการประสบความสำเร็จ ความคิดริเริ่ม ความมั่นใจในหน้าที่ ความมุ่งมั่นต่อสัญญา การกล้ารับความเสี่ยง การตัดสินใจด้วยตนเอง และคุณสมบัติที่จะประสบความสำเร็จในทุกอุตสาหกรรมของ (Kuemmerle, 2002, pp. 24-25; and Othaganont, 2013, pp. 1-2) จึงสรุปลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมีลักษณะดังนี้

- 1) ผู้ประกอบการพร้อมยืดหยุ่นต่อกฎข้อบังคับ
- 2) พร้อมที่จะเผชิญกับศัตรูที่มีอำนาจมาก
- 3) มีความอดทนรอโดยเริ่มจากกิจการขนาดเล็ก
- 4) พร้อมที่จะปรับ เปลี่ยนกลยุทธ์อย่างรวดเร็ว ด้วยความมั่นใจ
- 5) มีแนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจของตนเอง มีแผนงานเป็นระบบ
- 6) มีความสามารถทางการตลาด การเงิน การแข่งขัน และ
- 7) มีทักษะในการประสานงาน การจัดการ และ มีแหล่งสนับสนุนที่ดี ทั้งนี้ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ (Thechatakerng, 2014, pp. 8-9; Leonora, 2016, pp. 95-96,) ประกอบไปด้วยคุณลักษณะในการเป็นผู้ประกอบการ (Personal Entrepreneurial Characteristics) หรือที่เรียกว่า PECs ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ศักยภาพ 10 คุณลักษณะดังนี้

- 1) ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies) ได้แก่ การแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) ความมุ่งมั่น (Opportunity Seeking) ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน (Commitment to Work Contract) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking)
- 2) ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies) ได้แก่ การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) การประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring) การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking)
- 3) ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies) ได้แก่ การชักชวน การชักชวน การมีเครือข่าย (Persuasion and Networking) ได้แก่ ความเชื่อมั่นใจตนเอง (Self Confidence) งานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงสมรรถนะที่จะ

เป็นผู้ประกอบ ได้แบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ สมรรถนะแห่งความสำเร็จ สมรรถนะการวางแผน และสมรรถนะแห่งอำนาจ ที่จะประกอบไปด้วยความมีตัวตนของผู้ประกอบการ ความสามารถ การมีวิสัยทัศน์ การเปลี่ยนแปลง การสร้างสรรค์ ความกระตือรือร้นนำไปสู่แนวคิดที่ในการปฏิบัติ การแก้ไขปัญหา ด้วยความเต็มใจ ยอมรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในการลงทุน มีความสามารถในการสร้างทีม สร้างแผนงานธุรกิจที่ดี และมองเห็นโอกาสที่จะเกิดขึ้น (Abarca., et al., 2015, pp. 3, 9-10, Frederick, Karato and Hodgetts, 2006, p. 321, Maritz and Laferriere, 2016, pp. 45-54, Singh, Verma and Rao, 2016, pp. 33-56, Ulrich, Michael and Lake, 1995, p. 174, Dakung, et al., 2017, pp. 293-294, Verdonschot, et al., 2009, pp. 303-318)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่าคุณลักษณะ หรือ คุณ สมบัติ ของ ความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จหรือจะเกิดการประกอบการเกิดจากการเรียนรู้บ่มเพาะหรือหล่อหลอมไฝห่า ฝึกฝน เพื่อการพัฒนาไปสู่คุณลักษณะที่ดีได้ต่อไป

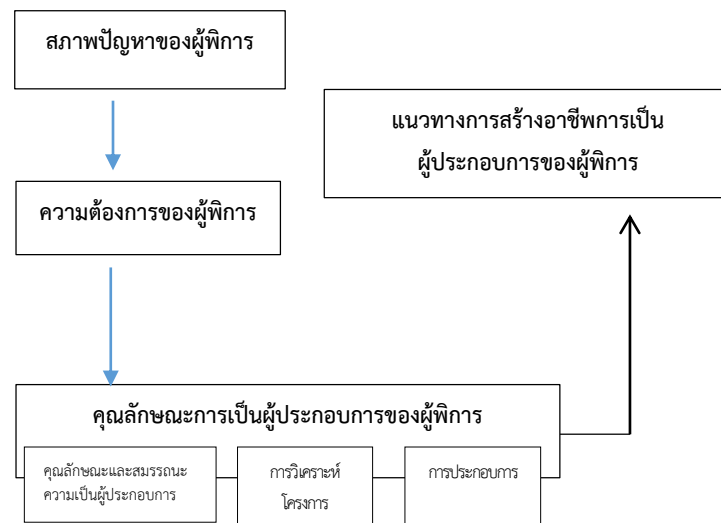
ในกระบวนการสร้างผู้ประกอบการใหม่ สำหรับการสร้างผู้ประกอบการและธุรกิจ (Department of Industrial Promotion, 2016, p. 1-2) เกิดขึ้นจากการปรับโครงสร้างหน่วยงานที่ทำหน้าที่พัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneur) มีความสำคัญในการเพิ่มความเข้มแข็งในระบบเศรษฐกิจของประเทศรัฐบาลได้สนับสนุนให้ผู้ประกอบการใช้ความรู้ เทคโนโลยี ทักษะและมีมือในการประกอบธุรกิจมากขึ้น แต่ก็ยังประสบกับปัญหา

และอุปสรรค ประกอบด้วย 1) ขาดความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการประกอบกิจการปัญหาการขาดแคลนเงินทุน 2) ปัญหาด้านการตลาด 3) ปัญหาด้านเทคโนโลยี

ทั้งนี้ ยังมีแนวคิดการวิเคราะห์ด้านการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์ด้านการจัดการธุรกิจ ความต้องการของตลาด ความต้องการของลูกค้า โดยการใช้การวิเคราะห์การออกแบบธุรกิจ (Business Model Canvas) อักษรย่อเรียกว่า BMC (Osterwalder and Pigneur, 2010, pp. 79-115). ผ่านปัจจัย 9 ด้าน ได้แก่ 1) Customer Segments (CS) กลุ่มลูกค้า 2) Value Propositions (VP) คุณค่าของสินค้าและบริการที่นำเสนอ 3) Channels (CH) ช่องทางเข้าถึงลูกค้า 4) Customer Relationships (CR) ความสัมพันธ์กับลูกค้า 5) Revenue Streams (RS) รูปแบบของรายได้ 6) Key Resources (KR) ทรัพยากรหลัก 7) Key Activities (KA) กิจกรรมหลัก 8) Key Partnerships (KP) พันธมิตรหลัก 9) Cost Structure (CS) โครงสร้างต้นทุน จุดเด่นของ BMC คือ ทำให้เจ้าของกิจการและผู้บริหารสามารถเห็นภาพรวมของบริษัทเพื่อจะปรับจุดอ่อนหรือเสริมจุดแข็งรวมไปถึงการปรับกลยุทธ์ของบริษัทได้ง่ายและรวดเร็วอีกด้วย จากผลการสำรวจผู้ผู้นำ Business Model Canvas ไปใช้จริง จำนวน 1,300 คน จากผู้ติดตามโซเชียลมีเดียไปใช้ทั่วโลกกว่า 5,000,000 คน ในปี 2015 พบว่า ร้อยละ 36 นำไปใช้ในการพัฒนาธุรกิจใหม่ ร้อยละ 21 นำไปพัฒนาสินค้าใหม่ และร้อยละ 19 นำไปปรับกลยุทธ์ในองค์กร (Business Model Canvas Thailand, 2015, pp. 1-3)

จากการศึกษาทฤษฎีพื้นฐานข้างต้น การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาเป็นกรอบแนวคิด การวิจัยได้ดังนี้

ภาพ 3 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการ (Methods)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Methods Research) โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรกการสำรวจใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูล ขั้นตอนที่ 2 ใช้แบบทดสอบ (Test) เป็นเครื่องมือวิจัย และวิธีการสนทนากลุ่มเพื่อกระตุ้นและสร้างความเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการทางจิตวิทยา (McClelland, 1973, pp. 1-14) มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือ แบบทดสอบ และแบบสัมภาษณ์ สร้างขึ้นจากการศึกษาข้อมูลเอกสาร หนังสือ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เครื่องมือสอดคล้องกับประเด็นเนื้อหาและขอบเขตการวิจัย แบ่งเป็น 3 ชุด ดังนี้

1) เครื่องมือชุดที่ 1 แบบสัมภาษณ์สภาพปัญหา และความต้องการของผู้พิการ แบ่งเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม สภาพปัญหาของผู้พิการ ข้อมูลด้านการดูแลและการได้รับความช่วยเหลือ (ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือ) ความต้องการด้านเศรษฐกิจและการประกอบอาชีพ ลักษณะข้อคำถามส่วนที่ 1-4 เป็นแบบปลายปิดและปลายเปิด แบบคำตอบหลายตัวเลือก (Multiple Choice Question) และแบบประเมินทุนบุคคลและการประเมินโครงการธุรกิจโดย

ใช้ปัจจัยภายนอกและภายในของผู้ประกอบการ เพื่อวิเคราะห์โครงการที่เหมาะสมและสามารถประกอบการได้ในอนาคต

2) เครื่องมือชุดที่ 2 แบบทดสอบเพื่อประเมินคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (PECs) ใช้กับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการ แบบทดสอบจะเป็นการวัดศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งใช้คำถามทางด้านจิตวิทยาจำนวน 52 ข้อ เพื่อจำแนกคุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้ประกอบการ เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเด่นและลักษณะด้อยของผู้มีแนวโน้มจะเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงสมรรถนะของผู้พิการกลุ่มเป้าหมาย เพื่อเป็นแนวทางในการให้ความรู้และหาแนวทางเพื่อผลักดันไปสู่การเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ของกลุ่มผู้พิการ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกข้อคำถามเป็น 10 กลุ่ม ได้แก่ 1) การแสวงหาโอกาส 2) ความมุ่งมั่น 3) ความผูกพันและความรับผิดชอบในงาน 4) ความต้องการไฝหาคุณภาพและประสิทธิภาพ 5) ความกล้าเสี่ยง 6) การตั้งเป้าหมาย 7) การแสวงหาข้อมูล 8) การวางแผน การติดตามและประเมินอย่างมีระบบ 9) การซื้อขวน การชักชวน การมีเครือข่าย 10) ความเชื่อมั่นในตัวเอง แผนการปรับปรุงพัฒนาตนเอง แบบประเมินแผนธุรกิจ และการออกแบบธุรกิจ (Business Model Canvas)

3) เครื่องมือชุดที่ 3 แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับนโยบาย และโอกาสในการสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นแบบสอบถามปลายเปิดที่เปิดโอกาสให้กับกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ จำนวน 6 ข้อ

2. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อหาค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) ซึ่งได้กำหนดค่า IOC ที่ยอมรับได้ในแต่ละข้อคำถาม คือ ตั้งแต่ 0.50 เป็นต้นไป แสดงว่าแบบทดสอบและแบบสัมภาษณ์ทุกข้อที่ใช้ในงานวิจัยนี้มีคุณภาพ ตรงตามเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Hambleton, 1984, pp. 199-223) จาก การตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเนื้อหาของแบบสอบถามในแต่ละข้อคำถาม พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 29 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งมากกว่า 0.50 แสดงว่าเครื่องมือสามารถใช้ทำการวิจัยอย่างมีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การตรวจสอบความน่าเชื่อถือ โดยแบบสอบถามการเป็นผู้ประกอบการ ใช้วิธีการวัดผลและแปลค่าตามวิธี PECs-(Office of the Vocational Education Commission, 2013, pp. 14-25) เพื่อประเมินคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (PECs) สมรรถนะของผู้ประกอบการ แสดงการแปลค่าผลคะแนนตามวิธี PECs ดังนี้

คะแนน 0-10 ความสามารถโดยเฉลี่ยของท่านอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุง ท่านอาจไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการ หรือไม่ควรก่อตั้งกิจการ หากความสามารถในด้านนี้ของท่านยังไม่ได้รับการพัฒนาให้สูงกว่านี้คะแนน 11-15 คะแนนความสามารถของท่านอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ท่านมีคุณสมบัติของผู้ประกอบการ แต่ยังคงควรพัฒนาความสามารถหรือศักยภาพในด้านนี้ได้

คะแนนมากกว่า 15 คะแนน ท่านมีคุณสมบัติที่โดดเด่นและเหมาะที่จะเป็นผู้ประกอบการ ท่านมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง

ทั้งนี้ เครื่องมือทั้ง 3 ชุดได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยที่ทำในมนุษย์เรียบร้อยแล้ว สำหรับ

การตรวจสอบความแม่นยำตรงของข้อมูลใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าของแหล่งข้อมูล (Data Triangulation) ตรวจสอบข้อมูล 3 แหล่ง ดังนี้ 1) ข้อมูลจากแหล่งสืบค้นการทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ 2) ข้อมูลจากกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ 3) ข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญในการทำงานด้านผู้พิการ และการสร้างความเป็นผู้ประกอบการ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 16 อำเภอ จาก 7 กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็น ทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายทางจิตใจหรือพฤติกรรม ทางสติปัญญา ทางการเรียนรู้ และกลุ่มออทิสติก รวมทั้งสิ้นจำนวน 16,391 คน (Ayutthaya Provincial Social Development and Human Security office, 2016)

2) กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) ตัวแทนคนพิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 16 อำเภอของจังหวัด จำนวน 28 คน โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ตามแผนที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แบ่งแบบตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละชั้นภูมิ โดยดูอาณาเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง แบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 อำเภอ คือ พื้นที่กลุ่มที่ 1 ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดอ่างทอง ได้แก่ อำเภอบ้านแพรก อำเภอมหาราช อำเภอบางปะหัน และอำเภอนครหลวง กลุ่มที่ 2 ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดนครปฐม ได้แก่ อำเภอลาดบัวหลวง อำเภอบางไทร อำเภอบางปะอิน และอำเภอรังนก กลุ่มที่ 3 ทิศตะวันออกติดต่อกับจังหวัดสระบุรี ได้แก่ อำเภอพระนครศรีอยุธยา อำเภออุทัย อำเภอภาชี และอำเภอท่าเรือ และกลุ่มที่ 4 ทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดสุพรรณบุรี ได้แก่ อำเภอผักไห่ อำเภอบางซ้าย อำเภอเสนา และอำเภอบางบาล (The Office of Phra Nakhon Si Ayutthaya Province, 2016, p. 1) ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Birnacki and Waldorf, 1981; pp. 141-163; Dusek, Yurova and Ruppel, 2015, pp. 279-299; Suri, 2011, pp. 63-75) โดยใช้

วิธีการแนะนำของผู้อำนวยการศูนย์บริการคนพิการ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และหัวหน้ากลุ่มนโยบาย และวิชาการ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยแนะนำกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 4 กลุ่ม เมื่อนักวิจัยได้เข้าไปสัมภาษณ์ และเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบแล้วในกลุ่มที่ 1 จากนั้นนักวิจัยให้ผู้ที่ตอบสอบถามแนะนำคนที่ 2 ของแต่ละกลุ่มจนครบ ให้ได้ทั้งหมด 28 ราย จากตัวแทนกลุ่มผู้พิการ 7 ประเภทความพิการ จาก 4 กลุ่มพื้นที่ ทั้งนี้ก่อนจะทำการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอความยินยอมกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 28 ราย หากยินยอมจะให้ลงลายมือชื่อในแบบสัมภาษณ์และใบแสดงความยินยอมการเข้าร่วมโครงการวิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมให้ความร่วมมือในการทำวิจัย จึงอธิบายการตอบให้แก่กลุ่มตัวอย่าง โดยขอความร่วมมือให้ตอบคำถามด้วยตนเอง โดยจะใช้การสัมภาษณ์โดยให้ระยะเวลาแก่กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลด้วยตนเอง หากกลุ่มตัวอย่างคนใดไม่สามารถเขียนหรือมีปัญหาในการอ่าน ผู้วิจัยจะอ่านข้อความคำถามให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบ สำหรับผู้พิการทางการได้ยิน ผู้วิจัยจัดให้ล่ามภาษามือเป็นผู้ดำเนินการแปลภาษามือและบอกถึงข้อความตอบให้กับผู้วิจัย ทั้งนี้ได้ข้อมูลครบถ้วนจำนวน 28 ราย

2) ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยใช้วิธีแบบเจาะจง จำนวน 3 คน ได้แก่ ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตัวแทนจากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และตัวแทนจากศูนย์บริการคนพิการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยขอความร่วมมือจาก ผู้จัดการศูนย์ให้บริการ SME ครบวงจร หน่วยงาน สสว.อยุธยา สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และผู้อำนวยการศูนย์บริการคนพิการ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยทั้ง 3 รายได้แสดงความยินยอมในการเข้าร่วมโครงการวิจัย ใบแสดงความยินยอมเข้าร่วม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้แก่ แบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการเก็บ

ข้อมูล เดือนมีนาคม 2561 เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้โดยใช้แบบสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่นำมาจากทฤษฎี ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและสัมภาษณ์ และทำสนทนากลุ่มผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป สภาพปัญหาของผู้พิการและข้อจำกัดต่าง ๆ อย่างละเอียด หลังจากนั้นศึกษาความต้องการในการประกอบอาชีพของผู้พิการ โดยนำแบบสัมภาษณ์เพื่อสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับกลุ่มตัวอย่างในรูปแบบความต้องการประกอบอาชีพของผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเพื่อวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปและเพื่อประเมินคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (PEC) สมรรถนะของผู้ประกอบการ โดยใช้แบบประเมิน (McClelland, 1987, pp. 18-21, Thechatakerng, 2014, p. 17). นอกจากนั้น ยังใช้แบบประเมินรวมถึงการสนทนากลุ่ม เพื่อวิเคราะห์ทุนบุคคล โครงการธุรกิจที่เหมาะสมแก่ผู้ประกอบการที่เป็นผู้พิการในอนาคต และสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง สรุปเป็นภาพรวมเพื่อนำมาเป็นรูปแบบการสร้างผู้ประกอบการ หลังจากนั้นสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ มาประกอบการปรับปรุง เพื่อเตรียมการสร้างรูปแบบแนวทางการประกอบอาชีพของผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต่อไปและจัดทำเสวนาเพื่อถ่ายทอดความรู้พื้นฐานด้านการจัดตั้งธุรกิจ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลข้อมูล ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังนี้ ข้อมูลส่วนที่ 1 ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคล สภาพปัญหา และความต้องการของผู้พิการ ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ข้อมูลส่วนที่ 2 ลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ (PECs) และสมรรถนะของผู้ประกอบการ ประเมินจากแผ่นประเมินคุณลักษณะ โดยใช้หลักการประเมินคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ตามวิธี PEC Self-Rating โดยใส่ค่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบซึ่งจะใส่ในแผ่นบันทึกคะแนน PEC. ใส่ค่าระดับข้อความในแต่ละกลุ่ม ตามสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ คำนวณค่าคะแนน Correction Factor หรือยอดตัวเลขการ

ปรับค่าคะแนน (พิจารณาปัจจัยที่ต้องแก้ไข ในข้อคำถามที่ 11, 22, 33, 44 และ 55 เป็นข้อคำถามที่กำหนดว่าผู้ทำแบบทดสอบได้วางภาพพจน์ตนเองเป็นที่พึงพอใจแค่ไหน มีความลำเอียงในการตอบหรือไม่) จากการตรวจดูยอดรวมที่ได้มีค่าเท่าไร หากยอดรวมที่ได้มีค่าตั้งแต่ 20 ขึ้นไป ให้นำค่าดังกล่าวไปปรับคะแนน โดยใช้แผ่นตรวจสอบคะแนน และนำมาบันทึกผลในแผ่นปรับปรุงคะแนน PEC หลังจากนั้นนำไปสร้างแผนภูมิกราฟเส้นเพื่อแสดงศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ และส่วนที่ 3 ด้านการวิเคราะห์โครงการธุรกิจของกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ การประเมินลักษณะทุน ความสามารถเข้าถึงแหล่งทุน ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ผลการศึกษา (Results)

ส่วนที่ 1 สภาพปัญหา และความต้องการของผู้พิการ

1.1 ด้านสภาพปัญหาของผู้พิการ

พบว่าผู้พิการส่วนใหญ่พิการจากการเจ็บป่วย (39.29%) ระดับความพิการส่วนใหญ่ช่วยเหลือตัวเองได้ (89.29%) สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้พิการส่วนใหญ่มีสภาพปัญหาความพิการทางด้านร่างกายที่เกิดมาจากการเจ็บป่วย แต่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ สำหรับผู้ที่มีโรคประจำตัวเพิ่ม ได้แก่ ความดัน เบาหวาน และไขมัน เป็นต้น ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกวิเคราะห์ได้ว่า ผู้พิการเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย แต่จิตใจไม่เคยย่อท้อ ซึ่งบางรายพบว่ามีความสามารถพิเศษ เช่น มีความเป็นนักกีฬา E-SPORT สูง สามารถแต่งเพลง และเล่นดนตรี สานปลาตะเพียนโบราณ ส่งประกวดที่ศูนย์ศิลปาชีพบางไทร ได้รับรางวัลที่ 1 (แต่ปัจจุบันไม่สามารถทำได้เพราะขาดเงินทุน) ร้องเพลง เล่นลีกการใช้คอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.2 ด้านการดูแลและได้รับการช่วยเหลือ

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการช่วยเหลือ (75%) ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกวิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มผู้พิการต่างมีความเห็นตรงกันว่า การได้รับการช่วยเหลือจากภาครัฐบาลนั้นเป็นส่วนน้อยในเรื่องของการประกอบอาชีพ จะมีเพียงแต่บัตรสวัสดิการของผู้พิการ เท่านั้น

ที่จะได้รับการช่วยเหลือเดือนละ 800 บาท ซึ่งไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ

1.3 ด้านความต้องการของผู้พิการ

แสดงให้เห็นถึงความต้องการของผู้พิการ ได้แก่ ความต้องการด้านเศรษฐกิจและความต้องการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ไม่เคยฝึกอาชีพ (53.57) ทั้งนี้จากการสำรวจผู้พิการต้องการฝึกอาชีพ (89.29%) โดยในปัจจุบันประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ สานปลาตะเพียน รับจ้างนวด ขายของแอมเวย์ ซ้อมมาขายไป ซักต้นไม้ขาย แซ่อิมมะม่วงหาวมะนาวโห่ แต่งเพลง ขาย (32.14%) มีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน (50%) มีรายได้รวมกันทั้งครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาท (75%) ส่วนใหญ่ไม่มีหนี้สิน (71.43%) ซึ่งจะมีค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำรงชีวิต ทั้งนี้ผู้พิการมีแนวคิดที่จะดำเนินธุรกิจ (89.29%) แต่ส่วนใหญ่ยังไม่เคยศึกษาหรือเคยทำแผนธุรกิจมาก่อน (85.71%) โดยลักษณะของธุรกิจที่จะดำเนินการเป็นประเภทธุรกิจผลิตเพื่อจำหน่าย (71.43%) โดยความต้องการประกอบอาชีพที่ผู้พิการมีความคิดเห็นส่วนใหญ่ได้แก่ การทำเสื้อผ้ามัธยม (21.45%) รองลงมาต้องการสานปลาตะเพียน ซ้อมไฟฟ้า/เครื่องทำความเย็น และการปลูกผักไฮโดรโปนิกส์ ตัดเย็บเสื้อผ้า ผลิตและจำหน่ายเบเกอรี่ นวดแผนไทย การเพาะพันธุ์ต้นไม้ ถวายเอกสาร/พิมพ์เอกสาร จำหน่ายกาแฟ ขายของชำ ตามลำดับ สำหรับเงินทุนที่ใช้ส่วนใหญ่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าต้องการใช้เงินลงทุนเท่าใด (42.86%) โดยต้องการความช่วยเหลือจากส่วนงานต่าง ๆ (71.44) ความช่วยเหลือที่ต้องการเป็นความช่วยเหลือทางด้านโอกาสทางการตลาด การเงิน และการฝึกอบรมด้านบริหาร ตามลำดับ ทั้งนี้ข้อมูลเชิงคุณภาพผู้พิการ เมื่อพบว่าตนเองเป็นผู้พิการแต่มีต้องการอยู่บ้านเฉย ๆ เพราะยังต้องมีรายจ่ายที่ใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน จึงต้องการหาอาชีพเพื่อสร้างรายได้ มีความต้องการได้รับการช่วยเหลือด้านการทำแผนธุรกิจเพื่อประกอบธุรกิจการผลิตเพื่อจำหน่าย โดยต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน หรือให้กู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน ซึ่งในปัจจุบันไม่สามารถกู้ยืมเงินได้เนื่องจากขาดผู้ค้ำประกัน อีกทั้งต้องการการให้คำปรึกษาจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนด้วย

ส่วนที่ 2 ลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ (PECs) และสมรรถนะของผู้ประกอบการ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ สมรรถนะแห่งความสำเร็จ สมรรถนะการวางแผน สมรรถนะแห่งอำนาจ (Thechatakerng, 2014, p. 22)

2.1 คุณลักษณะและสมรรถนะของผู้ประกอบการ จากผลการประเมินการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวัดผลและและแปลค่าตามวิธี PECs พบว่าผู้ศึกษามีแนวโน้มเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับคะแนน 20 (56.57%) ระดับคะแนน 15 (29.97%) ระดับคะแนน 25 (9.09%) และระดับ10 คะแนน (4.37%) เมื่อพิจารณา

คุณสมบัติเป็นรายด้านพบว่า มีคุณสมบัติในการแสวงหาโอกาส ด้านความมุ่งมั่น ด้านความผูกพันและรับผิดชอบในงาน ความกล้าเสี่ยง การตั้งเป้าหมาย การแสวงหาข้อมูล การวางแผนการติดตามและประเมินอย่างมีระบบ การชี้ชวนชักชวน การมีเครือข่าย และการเชื่อมั่นในตัวเอง ผู้ศึกษามีคุณสมบัติอยู่ในช่วงระดับคะแนน 20 (64%, 29%, 53.57%, 78.57%, 60.71%, 53.57%, 57.14%, 57.14%, 46.43% และ 57.14% ตามลำดับ) สำหรับคุณสมบัติด้านความต้องการไฝหาคุณภาพและประสิทธิภาพ กลุ่มผู้ศึกษาเป้าหมายมีคะแนนระดับ 15 (82.14%) แสดงได้ดังตาราง

ตาราง 1 แสดงการทดสอบสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ

คุณสมบัติ/ คุณลักษณะ	คะแนน 0-5		คะแนน 10		คะแนน 15		คะแนน 20		คะแนน 25	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
สมรรถนะแห่งความสำเร็จ										
การแสวงหาโอกาส			7.14	2	10.71	3	64.29	18	17.86	5
ความมุ่งมั่น			7.14	2	14.29	4	53.57	15	25.00	7
ความผูกพันและ รับผิดชอบในงาน			3.57	1	17.86	5	78.57	22	3.57	1
ความต้องการไฝหา คุณภาพและ ประสิทธิภาพ			3.57	1	82.14	23	10.71	4	0	0
ความกล้าเสี่ยง			3.57	1	25.00	7	60.71	17	10.71	3
รวม			5.00		30.00		53.57		11.43	
สมรรถนะการวางแผน										
การตั้งเป้าหมาย			0	0	39.29	11	53.57	15	7.14	2
การแสวงหาข้อมูล			3.57	1	25.00	7	57.14	16	10.71	4
การวางแผนการ ติดตามและประเมิน อย่างมีระบบ			7.14	2	17.86	5	57.14	16	17.86	5
รวม			3.57		27.38		55.95		11.90	
สมรรถนะแห่งอำนาจ										
การชี้ชวน ชักชวน และการมีเครือข่าย			10.71	3	42.86	12	46.43	13	0	0
การเชื่อมั่นในตนเอง			0		42.86		57.14		0	
รวม			5.35		42.86		51.79		0	

จากตาราง 1 พบว่ากลุ่มผู้พิการมีสมรรถนะในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกได้ดังนี้ สมรรถนะการวางแผน สมรรถนะแห่งความสำเร็จ และสมรรถนะแห่งอำนาจ ทั้ง 3 สมรรถนะ อยู่ในระดับคะแนน 20 (55.95%, 53.57% และ 51.79% ตามลำดับ) ผลจากการประเมินอธิบายได้ว่า

1) สมรรถนะการวางแผนมีสมรรถนะที่เด่นในด้านการแสวงหาข้อมูล และการวางแผนการติดตามการประเมินอย่างมีระบบ (57.14%) ผลการวิเคราะห์อธิบายถึงกลุ่มเป้าหมาย มีสมรรถนะการวางแผนสูงเป็นเป้าหมายที่มีความท้าทาย และมีการพยายามแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) ผู้ประกอบการจะมีการแสวงหาข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์และประกอบการตัดสินใจ เช่น ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม กฎหมาย ทั้งนี้ยังรวมถึงการศึกษาผู้เชี่ยวชาญและการอบรมสัมมนาด้วย อีกด้านที่ผู้ประกอบการมีคุณลักษณะที่เสริมให้สมรรถนะในด้านนี้สูงคือ ด้านการประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring) ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีการวางแผนการทำงาน กำหนดกลยุทธ์และวิธีการและแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น รวมไปถึงการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานนั้น ๆ ด้วยอย่างไรก็ตามมีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) ที่ชัดเจน (53.57%) แต่ถึงแม้คุณลักษณะในด้านนี้จะสูงแต่ยังน้อยกว่าในด้านอื่น ดังนั้นผู้ประกอบการต้องการความรู้ การฝึกฝนในด้านการตั้งเป้าหมายอย่างถูกต้องและต่อเนื่อง ดังที่ Schumpeter (1931, pp. 1-32) ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้ที่จะเป็นผู้ประกอบการคือผู้ที่คอยผลักดันที่ทำให้เกิดการสร้างสรรค์ยิ่งกว่าเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์และกระบวนการใด ๆ และเป็นผู้ผลักดันให้เกิดการแทนที่ด้วยนวัตกรรมสารพัดชนิดที่ตลาดโดยรวมมองเห็นว่าให้คุณค่าได้มากกว่า”

2) สมรรถนะแห่งความสำเร็จมีสมรรถนะที่โดดเด่นในด้านความผูกพันและความรับผิดชอบ ผลการประเมินอธิบายได้ว่า กลุ่มเป้าหมายผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความผูกพันและความรับผิดชอบต่อในงาน (Commitment to Work Contract) (78.57%) สามารถแปลผลได้ว่า เมื่อผู้ประกอบการได้ตั้งเป้าหมายหรือรับงานมาแล้ว มีการ

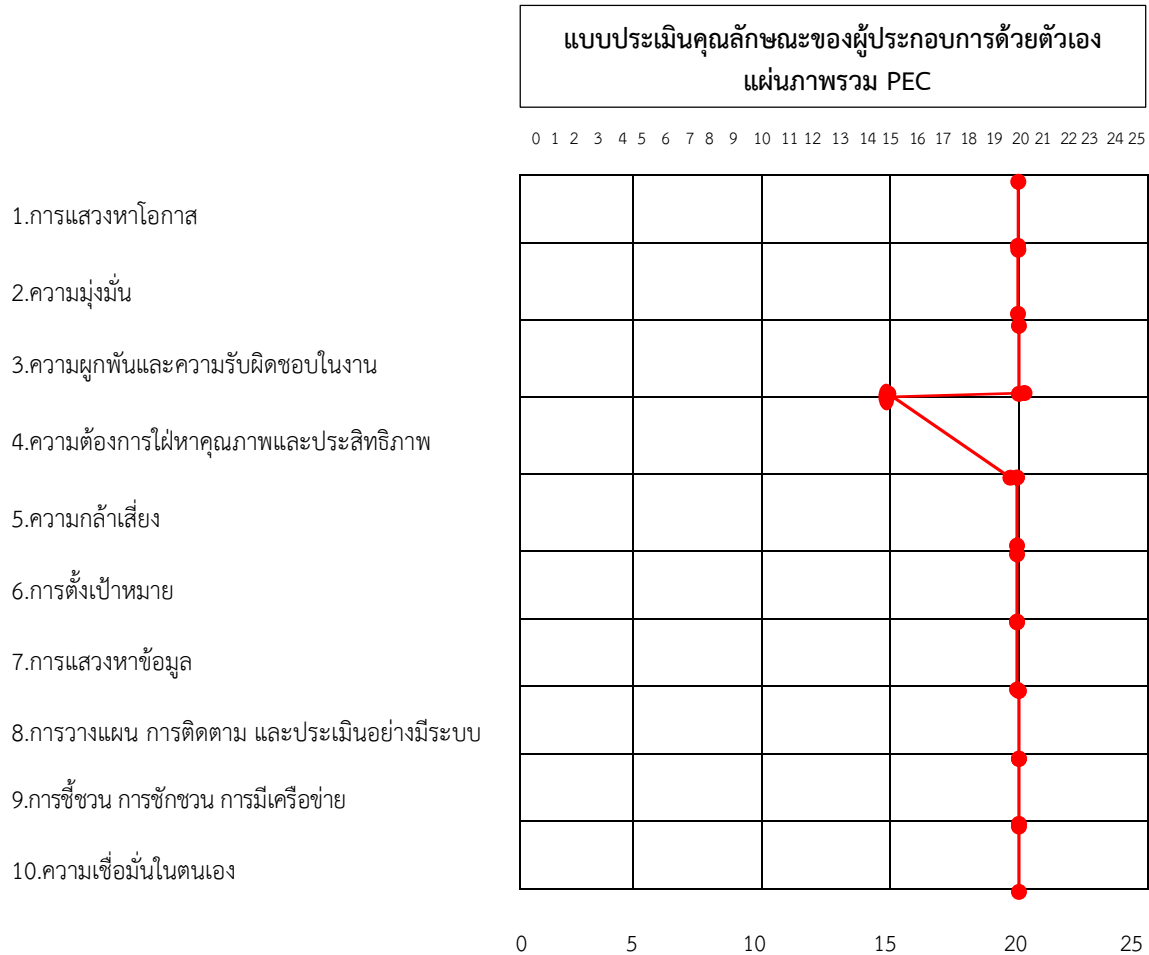
แสวงหาหนทางที่จะประสบความสำเร็จในเป้าหมายหรืองานนั้น ๆ และรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้ตกลงหรือทำสัญญากันไว้กับลูกค้า โดยทำตามข้อตกลงหรือสัญญาที่ได้ให้ไว้ มีความทุ่มเทความสามารถที่ตนเองมีอยู่กับการทำงาน ไม่ทอดทิ้งต่อความยากลำบาก ซึ่งเป็นคุณลักษณะในการแสวงหาโอกาสต่าง ๆ รวมถึง เป็นผู้ ที่ชอบงานที่มีความท้าทาย เป็นงานที่มีความเสี่ยง ในระดับกลาง (60.71%) ซึ่งในความหมายจะเน้นที่ตัวบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินกิจการเป็นหลัก การยอมรับความเสี่ยงทางกิจการเพื่อผลกำไร (Kuratko and Hodgetts, 1998, pp. 24-30) ทำให้มีโอกาสในการประสบความสำเร็จพอสมควร แต่ผลการประเมิน ได้แสดงให้เห็นถึงความต้องสมรรถนะในด้านประสิทธิภาพและคุณภาพ (10.71%) งานวิจัยนี้ได้แปลความหมายในสมรรถนะแห่งความสำเร็จที่ต่ำกว่า เพื่อเติมเต็มและเพื่อทำให้สมรรถนะแห่งความสำเร็จมีความสมบูรณ์มากขึ้น ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต้องเพิ่มเติมความรู้ในส่วนของงานเป็นผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่องในด้านการจัดการผลิตภัณฑ์และบริการให้มีคุณภาพ

3) สมรรถนะแห่งอำนาจอยู่ในระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.79 โดยเฉพาะด้านความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) (57.14%) ผลวิจัยแสดงให้เห็นถึงความต้องการการสร้างเชื่อมั่น ความเชื่อเกิดจากความรู้ที่เพียงพอต่อการประกอบธุรกิจ (Lertpachin, Wingwon and Pormgthep, 2011, pp. 1-32) ดังนั้นงานวิจัยนี้ได้เสนอแนะการสร้าง ความมั่นใจโดยให้มีการอบรมความรู้ด้านการประกอบการ เพราะผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถทำในสิ่งที่ยากและท้าทายให้ประสบผลสำเร็จได้ งานวิจัยยังแสดงให้เห็นถึงความต้องการเครือข่ายของผู้ประกอบการ (46.4%) เพราะการชักชวน การมีเครือข่าย (Persuasion and Networking) ผู้ประกอบการจะเป็นผู้ที่เสาะแสวงหาพันธมิตรความร่วมมือ มีทักษะการเจรจาต่อรอง ทักษะด้านเทคนิคความสามารถ การทำให้ผู้อื่นคล้อยตามวิสัยทัศน์ที่กำหนด (kuemmerle, 2002, pp. 24-25) ดังนั้น ผู้ประกอบการควรมีตัวกลางช่วยแนะนำ

เชื่อมโยงกับเครือข่ายภายนอก สร้างเครือข่ายทางธุรกิจ มีความสามารถในการชักจูงโน้มน้าวให้ผู้อื่นเข้ามาช่วยเหลือและให้โดยทั้ง 3 สมรรถนะ สามารถนำมา

แปลงเป็นกราฟ แสดงศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการของผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ดังนี้

ภาพ 4 แสดงกราฟศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการของผู้พิการ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากภาพ 4 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของ

การเป็นผู้ประกอบการของผู้พิการ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีสมรรถนะอยู่ในระดับสูงทั้ง 10 คุณลักษณะตามเกณฑ์ของ PECs (คะแนนประเมินมากกว่า 15 คะแนน) จึงมีคุณสมบัติที่โดดเด่น เหมาะที่จะเป็นผู้ประกอบการ และมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง

ส่วนที่ 3 ด้านการสังเคราะห์โครงการธุรกิจของกลุ่มเป้าหมาย

จากการประเมินลักษณะทุนส่วนตัวและความสามารถเข้าถึงแหล่งทุนของกลุ่มผู้พิการเป้าหมาย เพื่อนำมาถ่วงดุลความเสี่ยงไปได้ของการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต โดยใช้การประเมิน

การถ่วงดุลความเสี่ยงแวดล้อมภายในและภายนอก (Thechatakemg, 2014, pp. 24-25) เพื่อจับคู่กับด้านเงินทุนธุรกิจ รวมถึงการประเมินสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่เพื่อเป็นส่วนประกอบที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้พิการเป้าหมายมีแนวโน้มที่จะประกอบการโครงการธุรกิจ การทำเสื้อผ้ามัดย้อมจำนวน 6 คน รองลงมาต้องการสาปลาตะเพียนจำนวน 4 คน ซ่อมไฟฟ้า/เครื่องทำความเย็นและการปลูกผักไฮโดรโปนิกส์ เท่ากันจำนวน 3 คน ผลิตและจำหน่ายเบเกอรี่ นวดแผนไทย การเพาะพันธุ์ต้นไม้เท่ากันจำนวน 2 คน ซักรีด ถ่ายเอกสาร/พิมพ์เอกสาร จำหน่ายกาแฟ ขายของที่ชำเท่ากัน จำนวน

1 คน โดยยังไม่ทราบว่าต้องใช้งบประมาณลงทุนเท่าใด (42.86%) และยังไม่สามารถหาแหล่งเงินทุนในการประกอบธุรกิจได้ ทั้งนี้ต้องการความช่วยเหลือแหล่งทุนจากภาครัฐ (71.44%) ด้านนโยบายและโอกาสในการสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับผู้พิการ จากข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ราย ได้แก่ ผู้จัดการศูนย์ให้บริการ SME ครบวงจร สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) จังหวัดพระนครศรีอยุธยา “ในส่วนของ สสว. ยังไม่มีปรากฏให้เห็นในการสนับสนุนผู้ประกอบการที่เป็นผู้พิการ แต่หากจะให้การสนับสนุนจะไม่ได้มองถึงจุดความเป็นผู้พิการ หากพบว่าผู้พิการมีศักยภาพที่สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ จะสามารถพัฒนาเหมือนเขาเป็น SME ไปเลย ในเรื่องของจัดทำตั้งแต่ต้นน้ำยันปลายน้ำ ผู้ประกอบการใหม่ ทำอะไร แบบไหน ไปตามนั้นของโครงการของ สสว. จะเหมือนกับการส่งเสริมอาชีพ ถ้าผู้พิการพร้อมที่จะทำก็คือส่งเสริม ในการส่งเสริมศักยภาพของผู้พิการในการเป็นผู้ประกอบการ สสว. อาจจะยังมองไม่เห็นว่าคุณภาพจะมีศักยภาพได้ เหมือนคนปกติทั่วไปที่จะเดินมาหาแล้วมานำสินค้าเข้ามาปรึกษา เพื่อที่จะไปต่อเรายังไม่เคยเห็น หากผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต้องการเป็นผู้ประกอบการรายใหม่และมีศักยภาพที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ให้มาสมัครเข้าร่วมโครงการที่ สสว. หากบางรายทำธุรกิจแล้วให้นำสินค้ามาให้ สสว. ดูแล้วจะพิจารณาว่าจะส่งเสริมทางด้านไหน ซึ่งตามจริงในส่วน ณ ปัจจุบันของยุทธศาสตร์ของประเทศก็คือ จะเน้นสินค้าที่เป็นนวัตกรรม ซึ่งอาจจะยังไม่ต้องมีสินค้าก็ได้ หากแต่มีไอเดียมาแนะนำ” ข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัย คือ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) พร้อมทั้งจะให้การสนับสนุนในการทำธุรกิจ/การส่งเสริมอาชีพ ให้กับประชาชนทั่วไป และหน่วยงาน ชุมชน ซึ่งเป็นไปตามบทบาทหน้าที่และการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาผู้ประกอบการของ สสว. ภายใต้ข้อจำกัด ต้องมีศักยภาพที่สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ ทั้งนี้ ผลวิจัยที่พบ ยืนยันได้ว่าผลการทดสอบสมรรถนะเพื่อประเมินคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีสมรรถนะที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ทุกด้าน ดังนั้น หากผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาต้องการความช่วยเหลือ ดูแล รับการสนับสนุนในการทำธุรกิจ หรือ

ต้องการเข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาศักยภาพความเป็นผู้ประกอบการสามารถติดต่อขอรับความช่วยเหลือได้

ท่านที่ 2 ผู้อำนวยการศูนย์บริการคนพิการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กล่าวว่า “รัฐบาลมีนโยบายด้านคนพิการที่ชัดเจน เป้าหมายสำคัญของงานคือ การพัฒนาศักยภาพของคนพิการ โดยการสร้างงาน สร้างรายได้ให้คนพิการ สามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน และที่สำคัญเป็นการนำคนพิการเข้าอยู่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอย่างมีศักดิ์ศรี เปลี่ยนภาระให้เป็นพลังของสังคม ดังนั้นคนพิการมีสิทธิที่จะมีชีวิตที่ดีพอสมควรและมีชีวิตที่สมบูรณ์เท่าที่จะเป็นไปได้เช่นเดียวกับหลายคน มีสิทธิและโอกาสได้รับการเตรียมความพร้อมด้านอาชีพ การฝึกอาชีพ การประกอบอาชีพทุกประเภท ได้รับการจ้างงาน หรือว่าจ้างเข้าทำงานตามความต้องการและความสามารถโดยได้รับค่าตอบแทนและสวัสดิการ ได้รับความก้าวหน้า โดยหน่วยงานยินดีที่จะสนับสนุนทุกโครงการ โดยสามารถเขียนเป็นโครงการมาแนะนำเสนอได้ที่หน่วยงาน” ข้อค้นพบที่เกิดขึ้น พบว่า ศูนย์บริการคนพิการของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงและมีภารกิจที่จะสนับสนุน ดูแลช่วยเหลือให้แก่ผู้พิการ ทั้งนี้ ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่ต้องการประกอบอาชีพ/ต้องการอบรมความรู้ด้านการเป็นผู้ประกอบการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพ ต่อยอดธุรกิจ และพัฒนาความคิดเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ สามารถรวมกลุ่มและเขียนโครงการเพื่อเข้ารับการสนับสนุนกับหน่วยงานได้ โดยมีสิทธิและโอกาสที่จะได้รับการฝึก การประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจโดยสามารถนำแบบจำลองธุรกิจ Business Model Canvas (BMC) ที่ได้จัดทำในโครงการวิจัยนำไปดำเนินการวางแผนธุรกิจซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพ (Visualizing) ได้อย่างครบถ้วน ทำให้ในการประเมินความสำเร็จของแผนงาน และเลือกรูปแบบธุรกิจ (Business Model) ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับตนเองได้

ผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่ 3 พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้กล่าวว่า “คนพิการมีสิทธิได้รับการดูแล พื้นฟูสมรรถภาพเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระได้ด้วยตนเองอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล มีสิทธิที่จะได้รับการฝึกให้เป็นคนพึ่งตนเองให้ได้มากที่สุด มีบุคลากรที่มีทักษะในการ

ปฏิบัติงาน ที่มีความรู้ มีจิตใจในการให้บริการแก่คนพิการ รวมไปถึงมีงานสวัสดิการดูแลผู้พิการ แต่ในปัจจุบันยอมรับว่ายังไม่สามารถเข้าถึงผู้พิการได้ทั้งหมด ทำให้ผู้พิการยังเข้าไม่ถึงสิทธิและสวัสดิการ อีกทั้งคนพิการยังขาดการศึกษา ขาดความรู้ ความสามารถในการทำธุรกิจ ขาดทุนทรัพย์ หากแต่หน่วยงานได้มีเครือข่ายด้านสังคมที่จะสนับสนุนการทำงาน เช่น บริษัทโอสภสภา จำกัด (มหาชน) ที่ให้การสนับสนุนโครงการผู้พิการสามารถให้ผู้พิการเขียนโครงการมาเสนอขออนุมัติ มีนิคมอุตสาหกรรมและสถานประกอบการที่รองรับ โดยหน่วยงานต้องการให้คนพิการมีงานทำ เราจะเน้นว่าขอให้จ้างงานผู้พิการที่อยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อคนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจะได้มีงานทำมากขึ้น มีรายได้ เพราะว่าประเภทของความพิการของแต่ละคนไม่เท่ากัน มันมากน้อยไม่เท่ากันบางคนสามารถพัฒนาได้ เราก็อาจจะนำวิทยากรลงไปฝึกอาชีพแต่สิ่งที่มีของเราคือ เรามีกองทุนแล้วงบประมาณเราเหลือเพื่อเลยสำหรับคนพิการ แต่ก่อนข้างจะมีรายละเอียดพอสมควร เช่น มีกองทุนให้กู้ยืม มีคนค้ำประกัน กู้ได้โดยผู้พิการหรือผู้ดูแลคนพิการ กู้ยืมโดยไม่มีดอกเบี้ยรายหนึ่งไม่เกิน 60,000 บาท กู้ครั้งที่ 1 อาจจะมี 40,000 บาท แต่จะมีเกณฑ์ในการพิจารณาในการขอกู้ มีการประเมินว่าผู้พิการจะสามารถไปต่อยอดอาชีพได้ไหมถ้าผู้พิการสามารถต่อยอดอาชีพได้จะนำเข้าคณะกรรมการตามคำขอ ตามเกณฑ์คะแนนว่าสามารถกู้ได้เท่าไรโดยไม่มีดอกเบี้ย คืบภายใน 5 ปี บุคคลธรรมดาไม่เกิน 60,000 บาท ถ้าเป็นการประกอบธุรกิจ 100,000 บาท ถ้าเป็นกลุ่ม 1,000,000 บาท ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับความสามารถ และศักยภาพของผู้พิการประกอบกับพฤติกรรม แต่จากสถิติของหน่วยงาน ข้อมูลกลุ่มผู้กู้ที่จะนำไปดำเนินธุรกิจ ตั้งแต่ ปีครึ่งถึง 2 ปีที่ผ่านมา ไม่ปรากฏผู้ขอกู้ (ปี 2560-2562) สำหรับในกรณีที่ไม่มีผู้ค้ำประกัน หากต้องการเงินช่วยเหลือระดับพัน เช่น 2,000-3,000 บาท จะมีเงินช่วยเหลือสำหรับให้เปล่า มีทั้งเงินสงเคราะห์ มีงบประมาณซ่อมบ้าน และเงินประกอบอาชีพ” จากข้อมูลของผู้ทรงคุณวุฒิข้างต้น และข้อค้นพบของงานวิจัย พบว่า ตัวแทนผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่าที่ควร และอาจได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างครบถ้วน แต่อย่างไรก็ตาม

หน่วยงานสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (พม.) พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือให้แก่ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเฉพาะด้านการฝึกอาชีพ การประกอบธุรกิจต่าง ๆ จากผลการวิจัยในเรื่องเงินลงทุนเป็นสิ่งผู้พิการต้องการได้รับการสนับสนุนใกล้เคียงกับการหาโอกาสทางการตลาดเพื่อไปต่อยอดกับธุรกิจที่สนใจดำเนินการ ทั้งนี้ ผู้พิการสามารถขอรับการสนับสนุนแบบให้เปล่าตั้งแต่หลักพันบาทขึ้นไปเพื่อนำมาช่วยเหลือในการดำรงชีวิตและต่อยอดในการประกอบอาชีพได้ และสามารถขอรับการสนับสนุนแบบการกู้ยืมไม่มีดอกเบี้ยได้ตั้งแต่ หลักหมื่นบาท หลักแสนบาท และหลักล้านบาท ตามเงื่อนไขและเกณฑ์การพิจารณาของ พม. นอกจากหน่วยงานของภาครัฐแล้ว ยังมีภาคเอกชนที่พร้อมจะให้การสนับสนุนแก่ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาในการจัดทำโครงการต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้พิการมีงานทำ มีรายได้ และสามารถพึ่งพาตนเองได้เป็นไปตามนโยบายของหน่วยงานและรัฐบาลต่อไป

ส่วนที่ 4 การสร้างความเข้มแข็งด้วยการเสวนาความรู้ด้านการจัดตั้งธุรกิจและการดำเนินการธุรกิจเบื้องต้น หลังจากการวิเคราะห์โครงการเบื้องต้นและได้โครงการแนวนโยบายที่จะสร้างผู้ประกอบการ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการให้ความรู้เบื้องต้นในการจัดตั้งธุรกิจในโครงการที่เหมาะสมหลังจากที่กลุ่มผู้พิการเป้าหมายได้ทำการประเมิน โดยนักวิจัยและทีมงานได้ให้ความรู้ในด้านการบริหารจัดการธุรกิจ การจัดการเชิงกลยุทธ์ เพื่อลดความเสี่ยงในการสร้างหรือเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ ในด้านสินค้าและบริการที่จะนำเสนอแก่ลูกค้า สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าเป้าหมายได้จริง ขนาดของตลาดต้องใหญ่พอที่จะลงทุนแล้วมีกำไรอยู่รอดได้ อัตรากำไรจากการดำเนินงานมีพอสมควรแก่การลงทุน ธุรกิจที่ก่อตั้งขึ้นมาใหม่จะต้องมีความได้เปรียบแข่งขัน (Competitive Advantage) เหนือกว่าคู่แข่งที่มีอยู่ เทคนิคการจัดการสมัยใหม่ (Modern Management) การทำงานเป็นทีม ซึ่งแต่ละคนในทีมมีความสามารถเฉพาะด้านมากพอที่จะจัดการธุรกิจอย่างถูกต้องตามหลักการ เช่น จัดตั้งแบบกิจการเจ้าของคนเดียว แบบห้างหุ้นส่วน หรือ บริษัทจำกัด หรือจัดตั้งเป็นชมรม มีเงินทุนดำเนินงานที่พอเพียง ลักษณะของการ

ดำเนินงานเป็นแบบพึ่งพาอาศัยกับธุรกิจอื่น หรือเป็นพันธมิตรซึ่งกันและกันที่จะสามารถร่วมมือกันผลิตสินค้าและบริการ แล้วขยายตลาดให้ธุรกิจกับผู้ประกอบการ

การดำเนินการธุรกิจเบื้องต้นและการประกอบการธุรกิจใหม่ ได้ให้แนวคิดการวิเคราะห์ด้านการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์ด้านการจัดการ การจัดการธุรกิจ ความต้องการของตลาด ความต้องการของลูกค้า โดยการใช้การวิเคราะห์การออกแบบจำลองธุรกิจ (Business Model Canvas) Model Canvas (BMC) สิ่งที่ต้องทำก่อนเริ่มธุรกิจ (Osterwalder and Pigneur, 2010, pp. 114-116) ผ่านปัจจัย 9 ด้าน ได้แก่ 1) Customer Segments (CS) กลุ่มลูกค้า 2) Value Propositions (VP) คุณค่าของสินค้าและบริการที่นำเสนอ 3) Channels (CH) ช่องทางเข้าถึงลูกค้า 4) Customer Relationships (CR) ความสัมพันธ์กับลูกค้า 5) Revenue Streams (RS) รูปแบบของรายได้ 6) Key Resources (KR) ทรัพยากรหลัก 7) Key Activities (KA) กิจกรรมหลัก 8) Key Partnerships (KP) พันธมิตรหลัก และ 9) Cost Structure (CS) โครงสร้างต้นทุน ซึ่งเป็นเครื่องมือในการทำธุรกิจที่ทำให้ผู้ประกอบการมองธุรกิจของตนเองได้อย่างโปร่ง รับรู้รูปแบบและปัญหาของธุรกิจไปในทิศทางเดียวกัน อันนำไปสู่ความรวดเร็วในการแก้ปัญหาและระดมความคิด ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาธุรกิจใหม่ พัฒนาสินค้าใหม่ และนำไปปรับกลยุทธ์ได้ต่อไป ทั้งนี้ ในการจัดทำธุรกิจกลุ่มผู้พิการ ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มดำเนินการจัดทำผ้ามีดัดย้อม และกลุ่มสานปลาตะเพียน โดยลงมือดำเนินการจัดทำ Business Model Canvas (BMC) และลงมือฝึกปฏิบัติในการผลิตสินค้าต่อไป

สรุปและอภิปรายผล (Conclusion and Discussion)

1. สภาพปัญหาของกลุ่มผู้พิการ ต้องการมีอาชีพ มีงานทำ มีรายได้ เพื่อให้สามารถเลี้ยงตนเองได้ไม่เป็นการขอความช่วยเหลือหรือการอุปถัมภ์จากผู้อื่น คนพิการที่ไม่สามารถเข้าสู่สถานประกอบการได้ เช่น คนพิการติดเตียงที่มีผู้ดูแล และคนพิการที่ขาดรายได้ควรให้ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีแก่คนพิการ เช่น การทำธุรกิจออนไลน์ การสร้างเพจของตนเอง เป็นต้น รัฐบาลควรปรับเบี้ยคนพิการจากหลักร้อยบาท เป็นหลักพันบาท เพื่อให้เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน อีกทั้ง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาดูแลอย่างใกล้ชิด ด้วยการสำรวจและให้ความช่วยเหลืออย่างทั่วถึง และตรงกับความต้องการ การให้ข้อมูลเครือข่ายที่ช่วยเหลือที่เข้าถึงกลุ่มด้วยช่องทางที่ง่ายต่อการเข้าถึง ผ่านผู้ดูแลท้องถิ่น หรือการขึ้นทะเบียนกลุ่มผู้พิการในแต่ละอำเภอ มีการจัดกิจกรรมเพื่อสื่อสาร และส่งเสริม พื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้พิการมีความรู้ ความเข้าใจ ยอมรับในตัวตน ก่อให้เกิดภาคภูมิใจในตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Leungsomnapa, Promproh and Khanwiset (2011, pp. 98-109) ที่พบว่า “คุณภาพชีวิต และปัญหาความต้องการของผู้พิการในเขต อบต.ท่าช้าง จ.นนทบุรี ผู้พิการส่วนมากไม่ได้ทำงาน ไม่มีรายได้ แหล่งรายได้ส่วนใหญ่จากการประกอบอาชีพของตนเอง และรายได้ที่ได้รับนั้นไม่เพียงพอ ต้องการให้หน่วยงานสนับสนุนและแก้ไขปัญหา คือเรื่องสุขภาพและต้องการให้สนับสนุนด้านการจัดหาอาชีพมากที่สุด” และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hongngam (2015, PP. 193-201) ที่พบว่า “ผู้พิการไม่ได้ทำงานในสถานประกอบการด้วยความไม่สะดวกในการเดินทาง งานไม่เหมาะสมกับสภาพความพิการ ปรับตัวกับเพื่อนร่วมงานไม่ได้ เพื่อนใช้คำพูดให้ไม่สบายใจ รู้สึกอึดอัดการทำงานอิสระจึงเป็นทางเลือกที่ผู้พิการต้องการ” สอดคล้องกับงานวิจัยของ Boonyarattanasoontorn (2015, pp. 33-58) พบว่า “ภาพสะท้อนด้านคุณภาพชีวิตของคนพิการ ไม่มีงานทำ มีรายได้เพียง 1-5,000 บาท ไม่มีเงินออม มีหนี้สิน คุณภาพชีวิตไม่ดีขึ้น และแย่งในด้านสุขภาพ การเงิน อาชีพ/การมีงานทำ จิตใจและอารมณ์ และการสื่อสารมีปัญหาตามลงมาเป็นลำดับ ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินชีวิต นั้นไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ต้องการให้ช่วยเหลือด้านการเงิน/ภาระค่าใช้จ่าย ด้านอาชีพ ที่อยู่อาศัยและการใช้ชีวิตประจำวัน” และสอดคล้องกับงานวิจัยของฮอฟแมน (Hoffman, et al., 1987, pp. 43-52) ที่ได้ผลการประเมินความต้องการของผู้พิการคือต้องการการสนับสนุนในการเรียนรู้ ความต้องการด้านวิชาการ ด้านสังคม และด้านการประกอบอาชีพ หากผู้พิการได้รับการแก้ไขจะสามารถเติบโตได้ โดยต้องการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสม ซึ่งผู้พิการยังขาดความรู้และความเข้าใจในตนเอง ขาดการยอมรับในตัวตนของผู้พิการ

2. ความต้องการในการประกอบอาชีพ ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาต้องการประกอบอาชีพ และฝึกอาชีพ ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมการสร้างอาชีพ/การสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยให้ฝึกออกแบบจำลองธุรกิจเพื่อใช้ในการดำเนินการจัดตั้งธุรกิจเบื้องต้นและการประกอบการธุรกิจใหม่ สร้างแนวคิดการวิเคราะห์ด้านการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์ด้านการจัดการ การจัดการธุรกิจ ความต้องการของตลาด ความต้องการของลูกค้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Buasamlee and Mongkolsawadi, 2015, pp.188-191) พบว่า กลุ่มคนพิการมีศักยภาพในการประกอบอาชีพกิจการเพื่อสังคม และมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาธุรกิจของตนไปสู่กิจการเพื่อสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคง นอกจากนี้ ผู้วิจัย ยังพบว่าผู้พิการส่วนใหญ่มีโครงการที่จะทำธุรกิจที่ตนเองสนใจ เพื่อต้องการหาแหล่งรายได้ โดยต้องการเงินทุนสนับสนุน จากความต้องการข้างต้น รัฐบาลควรหามาตรการรองรับ หรือจัดอบรม โครงการให้ความรู้ด้านการสร้างอาชีพ สร้างความเป็นไปได้ในการทำธุรกิจ และจัดหน่วยงานที่ดูแลการกู้เงินโดยตรงเพื่อความเข้าใจและให้คนพิการเข้าถึงสิทธิได้ โดยเบื้องต้น ผู้วิจัยได้จัดให้ผู้พิการออกแบบธุรกิจที่ตนเองสนใจ มีการเสวนากลุ่มและจัดทำโครงการธุรกิจการผลิตผ้ามัดย้อม และการสานปลาตะเพียนโบราณซึ่งเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่นของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยการให้องค์ความรู้การวิเคราะห์ การออกแบบธุรกิจ ทั้งนี้ควรมีการยกระดับการประกอบอาชีพ การเพิ่มโอกาสการเข้าถึงอาชีพของคนพิการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่รัฐบาลมีนโยบายและงบประมาณอยู่อย่างเพียงพอ การกู้ยืมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เป็นนวัตกรรม การวางแผนธุรกิจ การวิเคราะห์กลไก และการเชื่อมโยงทางการจัดจำหน่ายให้กับคนพิการ โดยผลิตภัณฑ์จากผู้พิการต้องสร้างเรื่องราว ความเป็นมาที่น่าสนใจ (Story) การถอดบทเรียนธุรกิจผู้พิการที่ประสบความสำเร็จ สอดแทรกด้วยความรู้เชิงสังคมและวัฒนธรรม ให้ความรู้ในการทำธุรกิจแนวโน้มของผู้บริโภคเพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการทำธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับโครงการเพิ่มโอกาสด้านการมีอาชีพและรายได้ ของคนพิการ และการขยายเครือข่าย การประกอบการด้านสังคมของคนพิการ ที่ได้ตระหนัก

ถึงการมีงานทำ และมีรายได้ที่เพียงพอของคนพิการของ Prapavadee (2015, pp. 6-7.) กล่าวว่า “1) คนพิการสามารถทำธุรกิจได้และทำได้ดีหากได้รับโอกาส 2) ธุรกิจไม่ใช่เรื่องเลวร้าย” สอดคล้องกับงานวิจัย (Janejitvanich, 2019, p 112.)พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบอาชีพของคนพิการ ปัจจัยภายนอก 5 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว 2) หน่วยงานของรัฐ 3) เทคโนโลยี 4) เพื่อนและเครือข่ายในอาชีพ 5) ตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ต่างประเทศ (Krupa, 1998, pp. 3-10) พบว่าการทำธุรกิจในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อขายให้กับชุมชน และผู้บริโภคของผู้พิการเป็นความสำเร็จที่เป็นไปได้และทำให้เศรษฐกิจ ช่วยเพิ่มความเป็นอยู่ที่ดีของสมาชิกแต่ละคน และเสริมสร้างชุมชนด้วย ควรมีการฟื้นฟูทางด้านอาชีพให้กับผู้พิการ และ (Ricardo, 2009, pp. 217-229) พบว่าผู้พิการมีแนวโน้มที่จะเป็นลูกจ้างของตนเองมากกว่า ซึ่งสามารถยืดหยุ่นและปรับตัวได้ดีกว่า โดยต้องการประกอบอาชีพอิสระ โดยผู้พิการเห็นว่าผู้กำหนดนโยบายจะต้องสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการเพื่อเพิ่มระดับความเป็นอยู่ของคนพิการในยุโรป

3. การสร้างแนวทางการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีสมรรถนะอยู่ในระดับสูง (คะแนนประเมินมากกว่า 15 คะแนน) จึงมีคุณสมบัติที่โดดเด่น เหมาะที่จะเป็นผู้ประกอบการ และมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีแนวโน้มที่จะประกอบโครงการธุรกิจ ทั้งนี้ผู้พิการมีลักษณะเด่นในด้านการมีความผูกพันและความรับผิดชอบในงาน ใกล้เคียงกับการแสวงหาโอกาส ซึ่งไม่แตกต่างจากการมีความกล้าเสี่ยงเป็นไปตามข้อค้นพบ (Awang, et al., 2016, pp. 114-117) แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ เช่นเดียวกับการมีความมุ่งมั่น และความต้องการใฝ่หาคุณภาพและประสิทธิภาพอีกด้วย ในขณะที่เดียวกันผู้พิการยังขาด การชี้ชวน ชักชวน และการมีเครือข่ายชักนำและสร้างความร่วมมือต่าง ๆ ซึ่งต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วนเพื่อผลักดันให้เกิดการประกอบการและเพิ่มการเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของอดิศักดิ์ สุวิทวัส (Suvittawat, 2018, pp. 53-55.) พบว่า ความกระตือรือร้นและการ

คงอยู่ของธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัย ดังนี้ ความมุ่งมั่นในสินค้าหรือบริการ ความกระตือรือร้นในการแข่งขัน ความชอบในการเป็นผู้ประกอบการ ความกระตือรือร้นในการแสวงหาโอกาส และความกระตือรือร้นในการพัฒนาผู้ประกอบการที่มีความกระตือรือร้น ในการดำเนินธุรกิจจะสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยาวนาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Lorenzo, et al., 2007, p. 429) พบว่า คนพิการที่เป็นผู้ประกอบการที่ดีที่สุดเมื่อ 1) มีทางเลือกของอาชีพ 2) การเปลี่ยนวัฒนธรรมการรับ 3) การทำงานเป็นทีม และความรับผิดชอบ 4) มุ่งเน้นความสามารถ 5) เข้าใจบทบาทขององค์กร นอกจากนี้ ได้สร้างการบูรณาการ การสร้างความเป็นผู้ประกอบการให้กับผู้ด้อยโอกาส โดยให้มีการรวมกลุ่มกันในการประกอบธุรกิจ พวกเขาสามารถปฏิบัติได้ตามความต้องการและตามความสามารถของผู้ด้อยโอกาส (Clercq and Honig, 2011, p. 353)

ในด้านสมรรถนะของกลุ่มผู้พิการเป้าหมายในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ค้นพบว่ากลุ่มผู้พิการเป้าหมายมีสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ แบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ สมรรถนะแห่งความสำเร็จ สมรรถนะการวางแผน และสมรรถนะแห่งอำนาจ งานวิจัยผู้พิการเป้าหมายของจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีความเด่นในสมรรถนะการวางแผน มีการพยายามแสวงหาข้อมูลทั้งนี้ยังรวมไปถึงการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ และการอบรมสัมมนาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย (Abarca, et al., 2015, pp. 3, 9-10) พบว่าความเป็นตัวตนของผู้ประกอบการมีระดับกลางถึงสูงและความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการจะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมต่อประสิทธิภาพในการทำงานในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การมีกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน การยอมรับความเสี่ยงในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจากงานวิจัยพบว่าผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีสมรรถนะในการเป็นผู้ประกอบการ ในด้านกลุ่มเป้าหมายมีคุณลักษณะที่เสริมให้สมรรถนะในด้านนี้สูงคือ ด้านการประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring) กลุ่มผู้พิการมีการวางแผนการทำงาน กำหนดกลยุทธ์ วิธีการ และแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น รวมไปถึงการตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานนั้น ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม

ผู้พิการมีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) ที่ชัดเจนที่น้อยกว่าด้านอื่น ๆ ข้อค้นพบสมรรถนะที่ 2 คือสมรรถนะแห่งความสำเร็จ เด่นในด้านความผูกพันและรับผิดชอบในงาน เป็นไปตามข้อค้นพบของ (Frederick, Karato and Hodgetts, 2006, p. 321) ได้นิยามถึงการเป็นผู้ประกอบการ ถือเป็นกระบวนการพลวัต การมีวิสัยทัศน์ การเปลี่ยนแปลง และการสร้างสรรค์ ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้พลังงาน และความกระตือรือร้นเพื่อนำแนวความคิดใหม่ไปสู่การปฏิบัติ และการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ความเต็มใจที่จะยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในแง่ของเวลา เงินลงทุน หรืออาชีพ ความสามารถในการสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพ ทักษะที่สร้างสรรค์ในการจัดสรรทรัพยากรมาใช้อย่างเหมาะสม ทักษะในการสร้างแผนงานธุรกิจที่ดีและสุดท้าย การมองเห็นโอกาสที่จะเกิดขึ้น ซึ่งถือเป็นนิยามที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน (ศตวรรษที่ 21) นอกจากนี้ ผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยายังมีสมรรถนะในการแสวงหาโอกาส ซึ่งสอดคล้อง (Maritz and Laferriere, 2016, PP. 45-54) พบว่าการพัฒนาผู้ประกอบการในผู้พิการได้นั้นหากมีสิ่งเร้าใหม่ ๆ จะช่วยพัฒนาความคิดในการเป็นผู้ประกอบการได้ โดยความคิดนั้นหมายถึง ทักษะคิดเชิงสร้างสรรค์และเชิงรุก รวมไปถึงทักษะในการพัฒนา สมรรถนะต่อมาความกล้าเสี่ยงและความมุ่งมั่น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ (Singh, Verma and Rao, 2016, pp. 33-56) พบว่าแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงเป็นคุณลักษณะของผู้ประกอบการและมีความสำคัญต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ในอีกด้านผลการประเมินของงานวิจัยของกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้แสดงให้เห็นถึงความด้อยสมรรถนะในด้านประสิทธิภาพและคุณภาพ ดังนั้น หากผู้พิการต้องการประสบความสำเร็จในด้านการเป็นผู้ประกอบการ ต้องพัฒนาในด้านนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษา (Ulrich, Michael and Lake, 1995, p.174) ได้เสนอสมรรถนะ 3 ระดับ ในการสำรวจสมรรถนะในสหรัฐอเมริกา พบว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การบริหารการเปลี่ยนแปลง ความเชี่ยวชาญงานทรัพยากรมนุษย์ และความรู้ทางกิจการ ตามลำดับ นอกจากนี้แนวทางการสร้างการเป็นผู้ประกอบการให้กับกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยสมรรถนะสุดท้าย คือ สมรรถนะแห่งอำนาจของกลุ่มผู้พิการเป้าหมาย ซึ่งผลประเมินอยู่

ในระดับกลาง โดยเฉพาะด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับที่ว่าการให้ความรู้กับผู้ประกอบการที่เป็นผู้ฝึกสามารถเพิ่มความมั่นใจ/ความสามารถในการเสี่ยงในการเริ่มกิจการได้ สถาบันอุดมศึกษาและผู้กำหนดนโยบายมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ เนื้อหาหลักสูตร การถ่ายทอดความรู้ ผู้กำหนดนโยบายและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น มีผลต่อความสำเร็จในการเป็นผู้ประกอบการ (Dakung, et al., 2017, pp. 293-294) ดังนั้น การเพิ่มโอกาสด้านการมีอาชีพและรายได้ของคนพิการ รวมไปถึงการขยายเครือข่ายการประกอบการ ของสังคมผู้พิการที่ตระหนักถึงการมีงานทำและรายได้ที่เพียงพอ จะเป็นปัจจัยที่สำคัญงานวิจัยยังแสดงให้เห็นถึงความต้องการเครือข่ายของผู้ประกอบการ เพราะการชี้ชวน การชักชวน การมีเครือข่าย (Persuasion and Networking) ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้ที่เสาะแสวงหาพันธมิตร สร้างเครือข่ายทางธุรกิจ มีความสามารถในการชักจูง โน้มน้าวให้ผู้อื่นเข้ามาช่วยเหลือ และให้ความร่วมมือ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา (Verdonschot, et al., 2009, pp. 303-318) ที่พบว่าคนพิการจะเป็นพนักงานบริการมืออาชีพ และการมีส่วนร่วมของชุมชน ต้องมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ 1) ชีวิตครอบครัว 2) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสัมพันธ์ 3) ชีวิตส่วนตัว 4) ชุมชนและสังคม ดังนั้น ผู้ประกอบการในกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ควรได้รับการอบรมอย่างต่อเนื่องในด้านการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการบริหารธุรกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและสามารถใช้ความรู้จากการอบรมเพื่อความเข้มแข็งในการประกอบการ

ฉะนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ศูนย์บริการคนพิการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และสำนักงานพัฒนาและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สามารถจัดโครงการ หรือจัดงบประมาณสนับสนุน ดูแล ช่วยเหลือ ให้แหล่งทุนในการสร้างอาชีพ สร้างรายได้ สร้างธุรกิจใหม่ให้กับกลุ่มผู้พิการเป้าหมาย

ทั้งนี้ งานวิจัยนี้ได้เสนอแนะให้ผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการดำเนินการสร้างผู้ประกอบการที่เป็นผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2 แนวทาง ดังนี้

1. แนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้ฝึกการ ผู้วิจัยได้จัดทำแผน 1 ปี ในการสร้างผู้ประกอบการกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเน้นการอบรม โดยใช้หลักสูตรการอบรมเชิงปฏิบัติการ และลงพื้นที่ธุรกิจจริง และการจัดตั้งธุรกิจอย่างเป็นทางการหลังการอบรม ในกรณีที่กลุ่มเป้าหมายผู้ฝึกการมีความพร้อม

2. แนวทางในการจัดตั้งธุรกิจ หลังจากที่ได้อบรมและมั่นใจว่ากลุ่มเป้าหมายในการเป็นผู้ประกอบการมีความพร้อมในการจัดตั้งธุรกิจด้วยการออกแบบธุรกิจ หลังจากที่ได้ทำการวิเคราะห์เบื้องต้นจากงานวิจัยนี้ นักวิจัยได้เสนอให้ กลุ่มเป้าหมายผู้ประกอบการกลุ่มผู้พิการในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเข้ารับการอบรมความรู้ด้านการประกอบการ โดยเริ่มจากการพัฒนาตนเอง โดยดัดศักยภาพความเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการอบรมเชิงปฏิบัติการ โดยการใช้การวิเคราะห์การออกแบบธุรกิจ (Business Model Canvas) BMC ที่เน้นให้ผู้เข้าอบรมปฏิบัติ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ตนเอง เข้าใจถึงสมรรถนะที่ใช้ในการทำธุรกิจรวมไปถึงสมรรถนะของตนเอง โดยใช้ตัวแบบสกัดโครงการธุรกิจ โดยวิเคราะห์จากทุนบุคคลและปัจจัยภายนอก หลังจากนั้นเริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจ ในแต่ละด้าน พร้อมกับการเป็นพี่เลี้ยงในการจัดทำ BMC เชิงปฏิบัติการเพื่อเป็นแนวทางในด้านการจัดตั้งธุรกิจ ในด้านการจัดการ การตลาด การผลิตและการเงิน โดยใช้ระยะเวลาปฏิบัติการ 11-12 เดือน เนื่องจากผู้ฝึกการมีข้อจำกัดด้านความพิการและมีการศึกษาในระดับไม่สูงมากนัก ทำให้มีปัญหาในเรื่องความเข้าใจในด้านต่าง ๆ ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติการ จากการออกแบบธุรกิจข้างต้น ผู้วิจัย เสนอ 3 รูปแบบ ในการจัดตั้งกิจการแก่ผู้ประกอบการ โดยจะช่วยชี้แนะดังต่อไปนี้

การประกอบการแบบเจ้าของคนเดียว ผู้ประกอบการเป็นผู้ดำเนินธุรกิจด้วยตนเองโดยอาจใช้ชื่อธุรกิจหรือชื่อตนเองในการประกอบการ

ห้างหุ้นส่วนสามัญ หุ้นส่วนทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบในหนี้ที่ก่อขึ้นอย่างไม่จำกัดจำนวนร่วมกันหมายถึงหุ้นส่วนแต่ละคนต้องรับผิดชอบในการกระทำของหุ้นส่วนคนอื่นด้วย ทั้งหมดหมายถึง หุ้นส่วนนั้นต้องรับผิดชอบอย่างจำกัดจำนวนในหนี้หรือการกระทำใด ๆ ของหุ้นส่วนร่วมกัน รวมถึงทรัพย์สินส่วนตัวของหุ้นส่วนนัก

ต้องนำมารวมด้วย สำหรับห้างหุ้นส่วนทุกประเภท ต้องมีหุ้นส่วนอย่างน้อย 2 คนจึงจะสามารถตั้งห้างขึ้นมาได้ การที่ผู้ใดจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญได้นั้นต้องได้รับความยินยอมจากหุ้นส่วนทุกคนในห้างหุ้นส่วน และแบบบริษัท จำกัด การดำเนินการจัดตั้งบริษัทจำกัด ในการจัดตั้งบริษัทจำกัดนั้น จะต้อง

ดำเนินการตามขั้นตอน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ทั้งนี้ ชมรมผู้พิการ ตำบลเจ้าเจ็ด อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้นำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2563 เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการโดยการผลิตผ้ามัธยมเป็นผลิตภัณฑ์ของชมรมเพื่อจำหน่ายต่อไป

บรรณานุกรม (Bibliography)

- Abarca, A., Amoros, J., Moehring, J. and Schneider, K. (2015). The Education and Training for Success Programme Project acronym: women entrepreneurs. **Journal of Global Entrepreneurship Research Association**. 1(6), 1-15.
- Awang, A., Amran, S., Nor, M., Ibrahim, I. and Razali, M. (2016). Individual entrepreneurial orientation impact on entrepreneurial intention: Intervening effect of pbc and subjective norm. **Journal of Entrepreneurship, Business and Economics**, 4(2), 94-129
- Ayutthaya Provincial Development and Human Security Office. (2016). **Report on disabled situation information in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province**. Retrieved June 10, 2017, from <http://www.ayutthaya.m-society.go.th/>.
- Ayutthaya Province. (2020). **Annual Plan of Phra Nakhon Si Ayutthaya Province B.E. 2561-2565**. Retrieved May 25, 2019, from https://www.ayutthaya.go.th/strategic/FileData/pdf/new_140520150110.pdf.
- Brazeal, D. and Herbert, T.. (1999). The genesis of entrepreneurship. **Entrepreneurship: Theory and Practice Journal**, 23(3), 29-46.
- Buasamlee, B. and Mongkolsawadi, S. (2015). Social Enterprise Development of Persons with Disabilities Groups. In **The Seventh National Conference on Persons with Disabilities** (pp. 183-192). Bangkok: Empowering Independent Living for Persons with Disabilities and Partners
- Business Model Canvas Thailand. (2015). **What is a Business Model Canvas: How is it different from a Business Plan?**. Retrieved May 26, 2019, from <https://bmcthailand.com/business-model-canvas/>
- Bygrave, W.D. and Zacharakis, A. (2011). **Entrepreneurship**. (2nd ed.). Hoboken, NJ: John Wiley and Sons.
- Clercq, D. and Honig B. (2011). Entrepreneurship as an integrating mechanism for disadvantaged persons. **Journal Entrepreneurship and Regional Development**, 23,(1), 5-6,353-372,2011.
- Dakung, R., Orobia, L., Munene, J. and Baulnywa, W. (2017). The role of entrepreneurship education in shaping entrepreneurial action of disabled students in Nigeria. **Journal of Small Business & Entrepreneurship**, 29(4), 293-311.
- Department of Empowerment of Persons with Disabilities. (2017). **Report on disabled situation information in Thailand**. Bangkok: Ministry of Social Development and Human Security.

- Department of Empowerment of Persons with Disabilities. (2017). **The Rehabilitation of Disabled Persons Act, B.E. 2534**. Retrieved June 25, 2017, from <http://dep.go.th/Content/View/4406/1>.
- Department of Industrial Promotion. (2016). **Entrepreneurship and New Venture**. Retrieved June 8, 2017, from <http://www.businessbaubados.com>.
- Department of Public Welfare. (1997). *The Rehabilitation of Disabled Persons Act, B.E. 2534*. Bangkok: Department of Public Welfare
- Dusek, G., Yurova, Y. and Ruppel, C. (2015). Using social media and targeted snowball sampling to survey a hard-to-reach population: A case study. **International Journal of Doctoral Studies**, 10(8), 279-299.
- FARGION, Gevorgianiene, V. and Lievens, P. (2011). Developing entrepreneurship in social work through international education. Reflections on a European intensive programme, **The Journal of Social Work Education** 30(8), 964-980.
- Frederick, H., Kuratko, D. and Hodgetts, R. (2006). **Entrepreneurship: Theory, Process, Practice**, Asia-Pacific, 2007. 321-672.
- Frese, M. (2000). **Success and failure of microbusiness owners in Africa: A**
- Foundation for Children with Disabilities. (2018). **CBR (Community – Based Rehabilitation) Forum**. Retrieved August 20, 2019, from <http://fcdthailand.org/>.
- Harsh, S. (2011). Purposeful sampling in qualitative research synthesis. **Qualitative research journal**, 11(2), 63-75.
- Hammerman, Susan and Maikowski, Stephen. (1981). **The economics of Disability international perspective**. New York
- Hisrich, M. P. (2002). *Entrepreneurship* (5th ed.). New York: Mc Graw-Hill Irwin.
- Hisrich, R. D. , Peter, M. P. , and Shepherd, D. A. (2010). **Entrepreneurship**. New York: McGrawHill.
- Hoffmann, J., Sheldon, K., Minskoff, E., Sautter, S., Steidle, E., Baker, D., Bailey, M. and Echols, L. and et al. (1987). Need of Learning Disabled Adults, **Sage Journal**, 20(1), 43-52
- Hongngam, K. (2015). The Study on the Relationships of Vocational Skills of Persons with Disabilities and the Demands of Business Establishments. In **The Seventh National Conference on Persons with Disabilities** (pp. 193-201). Bangkok: Empowering Independent Living for Persons with Disabilities and Partners
<http://ssrn.com/abstract=983191>
- International Classification of Functioning, Disability and Health. Defining disability definitions with concepts “ICF”: ICF (International Classification of Functioning), pp. 12–13.
- International Labour Organization. (2003). **Moving Forward: Toward decent work for people with disabilities-Example of good practices in vocational training and employment from Asia and the Pacific**. Thailand: International Labour Office.
- Janejitvanich, J. (2019). Factors Related to Career Success of Persons with Disabilities who are Self-employed. **The Journal of Social Work**, 27(1), 111-136
- Jaturong, K. (2015). Quality of Life Persons with Disabilities: The Reflection from Evaluation of

- The 4th Quality of Life Development Plan (๒๐๑๒ - ๒๐๑๖). In **The Seventh National Conference on Persons with Disabilities** (pp. 33-58). Bangkok: Empowering Independent Living for Persons with Disabilities and Partners
- Joseph Schumpeter. (1930). **Capitalism, Socialism and Democracy**. (3rd ed.). United States. Harper Collins Publishers Inc.
- Kiatsiriroat, P. (2016). **Job Requirement of Disabled**. Retrieved June 5, 2017, from <http://www.gotoknow.org2posts/145285>
- Krupa T. (1998). The consumer-run business: people with psychiatric disabilities as entrepreneurs. **The Journal of work**, 11(1), 3-10.
- Kuemmerle W. (2002). A test for the Fainthearted, Harvard: Business Review. P 24-25, 2002.
- Kuratko, D. and Hodgetts. R. (1998). **Entrepreneurship: A Contemporary approach** Fort Worth. (4th ed.). N.p. pp. 24-30.
- Leaungsomnapa, P., Promproh, S. and Khanwiset, S. (2016). Quality of life, problems and needs's disable persons in responsibility of Thachang Subdistrict Administrative Organization, Chanthaburi Province. **The Journal of Prapokklao Hospital Clinical Medical Education Center**, 28(2), 98-109.
- Lertpachin, C, Wingwon, B. and Pormgthep, M. (2011). **The Affecting Success of Entrepreneurship and Strategic Management in Northern Region**. Lampang: Lampang Rajabhat Institute of Research and Development. pp. 1-32.
- Lorenzo T., Niekerk, V. and Mdlokolo, P. (2007). Economic empowerment and black disabled entrepreneurs: Negotiating partnerships in Cape Town, South Africa. **The Journal Disability and Rehabilitation**, 29(5), 429-436.
- Maritz A., and Laferriere R. (2016). Entrepreneurship and self-employment for people with disabilities. **Australian Journal of Career Development**, 25(2), 45-54.
- McClelland, D. (1973). Testing for Competence rather than Intelligence. *American Psychologist*. Retrieved July 1, 2017, from www.ei.haygroup.com
- McClelland, D. (1987). Characteristics of successful entrepreneurs. **The Journal Creation Behavior**, 21 (1), 18-21.
- Metcalf, J. (1998). **DK illustrated Oxford Dictionary**. London: Dorling Kindersley and Oxford University Press.
- Moore, Barry P. 1969. Biochemical studies in termites. In: Krishna, K.; Weesner, P.M., eds. *Biology of termites*, Vol. I. New York: Academic Press; 407-432.
- National Office for Empowerment of Persons with Disabilities. (2017). **Development Plan Disabled People act No. 5 Area 2560-2564.**, Bangkok: Ministry of Social Development and Human Security.
- National Office for Empowerment of Persons with Disabilities. (2007). **Empowerment Of Persons With Disabilities Act, B.E. 2550 (2007).**, Bangkok: Ministry of Social Development and Human Security.
- National Office for Empowerment of Persons with Disabilities. (2007). **Empowerment Of Persons With Disabilities Act, B.E. 2534 (1991).**, Bangkok: Royal Institute Dictionary

- Niekerk L., V., and et al. (2005). Understanding partnerships in developing disabled entrepreneurs through participatory action research, **The Journal Disability and Rehabilitation** 28(5), 323-331, 2005.
- Office for Empowerment of Persons with Disabilities Ministry of Social Development and Human Security. (2012). **Report on disabled situation information in Thailand. Retrieved June 7, 2017, from** <https://www.gotoknow.org/posts/60712>
- Office of the Council of State. (2007). **Empowerment of Persons with Disabilities Act, B.E. 2550. Retrieved June 26, 2017, from** <http://law.m-society.go.th/law2016/law/view/551>.
- Office of the Royal Society. (1999). **Royal Institute Dictionary**. Bangkok: Royal Institute Dictionary.
- Office of the Vocational Education Commission. (2013). **Manual of Incubation Center. Retrieved June 25, 2017, from** [http://www.kctc.ac.th/kctc2013/P_Planning/Plan_Songserm/Data_Song/Data%20\(2\).pd](http://www.kctc.ac.th/kctc2013/P_Planning/Plan_Songserm/Data_Song/Data%20(2).pd)
- Osterwalder, A. and Pigneur, Y. (2010). **Business model generation: A handbook for visionaries, game changers, and challengers**. Hoboken, NJ: John Wiley.
- Othaganont, B. (2016). **The Characteristics of Entrepreneurs Affecting the Business Success. Retrieved June 15, 2017, from** <http://www.businessbaubados.com>.
- Pagan, R. (2009). Self-employment among people with disabilities: evidence for Europe. **Journal Disability & Society**, 24(2), 217-229.
- Prapavadee. (2015). **Business thinking is not small: small business caused by the heart and not small thinking from disabled People**. Knowledge Bank: Health Systems Research Institute (HSRI).
- Robbins and Stephen P. (2001). **Organizational Behavior**. (9th ed.). New Jersey : Prentic Hall.
- Robinson, J.A. (2004). **Foundation of Entrepreneurship, Available at: Psychological Approach**. United State of America: West Port: Greenwood Publishing Group.
- Saranyoo, P. (2014). **Business and Service Subject. Retrieved August 17, 2019, from** <https://saranyoo06.wordpress.com/>.
- Schumpeter, J. (1931), The Theory of the Business Cycle, Keizaigaku Ronshu. **The Journal of Economics**, 4(1), 1-32.
- Suvittawat, A. (2018). **Entrepreneurial Passion Domains Small and Medium Enterprises (SMEs): A Case Study of Lower Northeastern Thailand**. Nakhon Ratchasima: Suranaree University of Technology.
- Tanprayoon, P. (2016). Factor of Entrepreneurial Characteristics and Success of Small and Medium Enterprise Entrepreneurs Anghong Provinces. **The Journal of Mahasarakham University Humanities and Social Sciences**, 35(1), 155-163.
- Timmons, J. (2003), **New Venture Creation**, (6th ed.), McGraw-Hill, New York, NY.
- The Redemptorist Foundation for People with Disabilities. (2014). **Patterns and guidelines for career promotion or welfare for the disabled**. Bangkok National Office for Empowerment of Persons with Disabilities Ministry of Social Development and Human Security.

- The Sustainability of Well-being for Thai People. (2016). **The Quality of Life of Disabled People Program: Well-Being at Work**, Bangkok: Social Innovation Foundation.
- Thechatakerng, P, (2014). **Developing Women Entrepreneurship toward women farmers in Sansai, Chiangmai**. Chiangmai: Maejo University. pp. 1-54
- Ulrich, D., Losey, M. and Lake, G. (1997). *Tomorrow's HR management: 48 Thought Leaders Call for Change*. NewYork: John Wiley and Son.
- Verdonschot M., Witte, L.,Reichrath, E., Buntinx, W. and Curfs, L. (2009). Community participation of people with an intellectual disability: a review of empirical findings. **Journal of Intellectual Disability Research**, 53(4), 303-318.
- Verma, S., Pratibha, V. and Rao, M. (2016). Influence of individual and socio-cultural factors on entrepreneurial intention. **South Asian Journal of Management**, 23(1), 33–56.
- Webster Dictionary. (2000). Dictionary.
- Wingwon, B. and Sasong, C. (2013). Effect of Corporate Entrepreneurship, Intellectual Capital and Members Collaboration Toward Performance of Community Enterprises on Northern Region 1 in Thailand. **FEU Academic Journal**, 10(4), 145-160.
- World Health Organization Expert Committee. (2013). **CBR Guidelines of World Health Organization Expert Committee in Thai (Community Based Rehabilitation)** (pp. 1-70). Bangkok: Premium Express.